

సంపుటి II

దక్షిణామూయ శృంగేరి శ్రీ శారదా పీఠాధిపతులు

జగద్గురు శంకరాచార్యులు

శ్రీశ్రీశ్రీ భారతీ తీర్థ మహాసన్నిధానమువారు ధర్మప్రచార
యాత్రలో జరిపిన అనుగ్రహ భాషణముల సంకలనము

దక్షిణామూర్త్య శృంగేరి శ్రీ శారదా పీఠపు
35వ అధిపతులు శ్రీమదభినవ విద్యాతీర్థ
మహాస్వాములు

సికింద్రాబాద్

13-11-02

ఈ వైభవాలన్నీ ఎన్నాయి పోతాయి ధర్మానికి ప్రాధాన్యం లేనివాడు ఈ వైభవములు నిష్ప్రయోజనములు. కాని, ఈ లౌకికములైన వైభవములు సంపాదించి నేనక్కడికి పోవూర్తుడను బెలాను-అనే టటువంటిది మనిషిలో ఉండే ఒక ద్రవ్యము. కాని అటువంటి ద్రవ్యము మనము విడిచిపెట్టాలి. ఈ లౌకికములైన భోగములతో మనుష్యుడు పూర్ణుడు కాడు. మనిషికి పూర్ణత్వం వచ్చేది ధర్మానుష్ఠానం చేసినప్పుడే. భోజమహారాజంటాడు.

“ఉచ్చైర్గతిః జగతి నిర్ద్యతి ధర్మతశ్చైత్ ॥

తస్యప్రమాద ఎవనేకృత తేతరైశ్చైత్ ॥

ఈ జగత్తు ఉచ్చమైన స్థితిని పొందాలంటే ధర్మానుష్ఠానం ఒక్కటే మార్గం అన్నారు ఎందుకనీ అనంటే, భగవద్గీతలో సెలవిచ్చాడు కృష్ణపరమహర్షి:-

సహాయజ్ఞాః ప్రజాస్పృష్ట్యా పురోవాచ ప్రజాపతిః

ఆనేన ప్రసవిష్యధ్యమేషవోఽస్త్రిష్టకామధుక్ ॥

దేవావ్యావయతానేన తే దేవా భావయన్తు షః

పరస్పరం భావయన్తః శ్రేయః పరమవాప్స్యథ ॥

భగవంతుడు స్పృష్ట్యావిలోనే మనుష్యులను సృష్టించాడు; ధర్మములను భోజించాడు. తోడించి చెప్పాడు = మీరందరూ ఈ ధర్మములను సక్రమంగా ఆచరించండి. దీనివల్ల ఏమాత్రం అనందే దేవతలు సంతృప్తి చెందుతారు. మనకేమాత్రం అనందే వాళ్ళు సంతృప్తి చెందితేనే, మనకు సకాలంలో వానలా కురిసేది; పంటలు పండేవి. వాళ్ళు కనుక సంతృప్తి చెందకపోతే మనకు సకాలంలో వానలాలేవు; పంటలూ లేవు. శ్రేయోపాయం పోయిందేముందీ అంటే, అది లేకపోతే అసలు జీవనమే లేదు. ఆదేమిటందీ, మనం యజ్ఞం చేస్తే వాన కురుస్తుందా అనంటే,

“అగ్నే ప్రాస్తాహుతిః సమ్యగాదిత్యము పరిష్కరే

ఆదిత్యాజ్ఞాయతే పృష్టిః; పృష్టేరన్నం; తతః ప్రజాః అన్నారు.

“సమంత్రకంగా ఆహుతిని అగ్నిలో ద్రేల్చితే అది సూర్యునికి చెందుతుంది. సూర్య భగవానుడు మనకు వర్షాన్ని ప్రసాదిస్తాడు. సూర్యుడు వర్షాన్ని ప్రసాదిస్తాడు-అనంటే, ఆయన గ్రీష్మకాలంలో సముద్రంలో ఉండే నీటిని పీల్చి, వర్షాకాలంలో మళ్ళీ ఆ నీటిని మనకిస్తాడు. దీన్ని కాళిదాసు ఒక చక్కని ఉపమానంలో చెప్పాడు:-

దీర్ఘ మహారాజు ఆయన రాజ్యంలో ఉండే ప్రజల దగ్గరి సుంకము వసూలు చేశాడు (టాక్సు). ఎందుకనీ అంటే, వసూలు చేసినదానికి మళ్ళీ పదిం రలు చేసి ప్రజలకు సౌకర్యం కలుగజేసేదానికి అక్కడ ఒక ఉపమానం చెప్పాడు కాళిదాసు దీనికి :

ప్రజా నామేష భూత్యర్థం, సతాభ్యో బలిః పరమి

సహస్ర గుణముత్రస్థుం; ఆదరైః పావనం రవిః

ఆయన టాక్సు వసూలుచేసింది ఏదో భోగములనుభవించే దానికికాదు. దానివల్ల మళ్ళీ అదే ప్రజలకుపకారం చేసేదానికోసం. దానికుపమానంగా సూర్యుడు వేసవికాలంలో సముద్రంలోని జలమును ఆకర్షిస్తాడంటే ఆయన కోసంకాదు: మళ్ళీ తాను ఆకర్షించినదానికి వెయ్యిరెట్లుగా వానరూపంలో ఇవ్వడానికోసం “అదిత్యా జ్ఞాయతే వృష్టిః” అప్పుష్టి ఏస్తేనే మనకు అన్నం. అదిలేకపోతే మనకు అన్నం ఎక్కడిది? అందువల్ల మనం చేసేటటువంటి ఈ ధర్మానుష్ఠానములు మనకే సుఖములు చేకూరుస్తాయి ఎలాగనంటే దీనివల్ల సంరక్షితమైనటువంటి దేవతలు మనకు సుఖములు ప్రసాదిస్తారు. ఇలా మనం దేవతలను హవిర్భాగముతో, దేవతలు మనలను సుపుష్టి, సస్యాదులతో, పరస్పరం ప్రీతితో ఉండే ఈ జగచ్చక్రం సుంతితంగా సాగుతుంది అన్నాడు భగవంతుడు :-

దేవాన్యామయతానేన, తేదేవా భావయంతుః

పరస్పరం భావయంతః, శ్రేయః పరమవ్యా ప్సృథ

ఈ పరస్పరం దేవతల్నూ మనం యజ్ఞయాగాదుం రూపంతో గౌరవిస్తే, దేవతలు మనకు సకాంతో సుపుష్టినిచ్చి వాళ్ళు మనల్నూ ప్రీతిస్తే - ఇదే దేవతలూ,

మానవులూ కలిగి యుండవలసినట్టి పరస్పర అనుబంధము అని భగవంతుడు గీతలో సెలవిచ్చినటువంటి మార్గం అందువల్ల ఈ ధర్మానుష్ఠానమనేటటువంటిది. జగత్తును సుఖిక్షంగా వుంచేటందుకు వారణమౌతుంది. దాన్నే వేదంలో

“ధర్మో విశ్వస్య జగతః ప్రతిష్ఠా” అన్నారు విశ్వస్య జగతః అంటే

సర్వస్వజగతః ప్రతిష్ఠాధర్మ ఏవ— ఈ సమస్తమైన జగత్తుయొక్క ప్రతిష్ఠా సాధనం ధర్మమొక్కటే. అందువల్ల ఎన్ని చెప్పినా చివరకు మనం ధర్మా చరణకు పడే అప్పుడే మనం యోగ్యులం; మన జన్మ ధన్యం- దీన్ని వదలి పెట్టి మనం వెయ్యి మాటలాడినా, వెయ్యి పనులు చేసినా మనం యోగ్యులము కాలేము. మానవ జన్మను సార్థకం చేసుకోవడానికి అత్యావశ్యకమైనది ధర్మానుష్ఠానం. ఈ ధర్మానుష్ఠాన మనేది మనకు ఎల్లప్పుడూ జరుగుతుందాలి. దానికే మనం ఎప్పుడూ దోహదం ఇస్తూ ఉండాలి. అది లేనినాడు మనయొక్క భీతిరములు ధన్యములు కావు. ప్రాచీనులు మనకిచ్చే సందేశము ఇటువంటిది. “ధర్మో రక్షతి రక్షతః” అని మనం ధర్మాన్ని రక్షిస్తే, ధర్మం మనల్ని రక్షిస్తుంది. అని

మనం ధర్మాన్ని రక్షించడమేమిటి. అది మనల్ని రక్షించడమేమిటి అనంటే, ధర్మాన్ని మనం రక్షించడమనే మాటకర్థం - మనం ధర్మాన్ని సక్రమంగా ఆచరించడము అని. ధర్మం మనల్ని రక్షించడము అంటే మనం ఆచరించినటువంటి ధర్మం మనకు సుఖమును ప్రసాదిస్తుంది అని. ఇవార్తిరోజున మనం ఏ కొంచెమైనా సుఖాన్ని అనుభవిస్తున్నా మనం అది మనం క్రితం జన్మలో చేసినటువంటి ధర్మానుష్ఠానికి ఫలం. అదే మనం ఇప్పుడు ఏ దుఃఖాన్ని అనుభవిస్తున్నా అది క్రితం జన్మలో చేసినటువంటి అధర్మానికి ఫలం. సుఖదూఃఖములు ధర్మార్థములకు ఫలములు. టింట్లో ఇసుమంతయూ సందేహము లేదు. ధర్మాధర్మములకు ఫల స్వరూపముగా సుఖదూఃఖాలు మనకొస్తున్నాయి. ఎప్పుడూ దుఃఖము కొడుకోవడం లేదుగదా, నాకు దుఃఖం వద్దు. వద్దు అంటున్నామగదా! దుఖం వద్దు అంటున్నప్పుడు దుఃఖానికి హేతువైన అధర్మాన్ని సుప్రమ మానే సెయ్యాలిగదా! నిప్పులో వేలుపెట్టితే కాలుతుంది. కావడండా ఉండాలంటే అసలు విప్పులో సుప్రమ వేలు పెట్టనే వద్దు. అలా కాదు కాకూడదు అనంటే అదెట్లా

కుదుర్తుంది. అందువల్ల ధర్మాచరణ, అధర్మ వర్జన- ఇవి రెండూ మనిషికి అత్యవశ్యకము. వీటిని మనిషి నిత్యజీవితంలో ఆచరించాలి. అప్పుడే మనిషి శ్రేయోవంతుడౌతాడు. ఈ సందేహాన్ని మన పూర్వులు మనకిచ్చారు. దీన్ని మనం ఆచరించాలి. ఇంకొకరిచేత ఆచరింపజేయాలి. అప్పుడే మనం కృతార్థులౌతాము. కృతకృత్యులౌతాము. భగవత్పాదశంకరులు ఈ సందేహాన్ని సర్వత్ర భారతంలో అనుగ్రహించారు. ఈ సందేశం ప్రచారం చెయ్యడానికి దేశంలో నాలుగు విక్కులా నాలుగు మఠాలు స్థాపించారు.

విజయనగరం

3-12-92

ఎన్నో లక్షల విధములైనటువంటి జీవరాసులున్నాయి. కాని వాటిన్నిటి కంటే మానవుడు సర్వశ్రేష్ఠుడు-అని శాస్త్రములు ఏకగ్రీవంగా చెపుతున్నాయి. మానవునికి ఈ శ్రేష్ఠత్వం దేనివల్ల వచ్చింది? సామాన్య దృష్టికి మానవునియొక్క ప్రవర్తనలో పశ్చాదుం యొక్క ప్రవర్తనలో ఎక్కువ వ్యత్యాసం కనిపించదు. శంకరులు ఒకచోట అన్నాడు:-

“పశ్వాదిభిశ్చ అవిశేషాత్”- అని అంటే: పశువులెలాగైతే వాటికి ఎవరు గ్రాసం ఇస్తారో, వాళ్ళ వెంటి పరుగెత్తుతాయో, మనమూ అదేపని చేస్తున్నాము. ఎవరైనా ఏదైనా మనకివ్వడానికి వస్తే వాళ్ళ వెంటి పరుగెత్తుతాం.

“దండోద్యతకరం పురుషం ఉపరిత్య మాంహంతు మయ మిచ్చరీరి
తతః పలాయంతే”

ఎవరైతే కర్ర ఎత్తి వాటి దగ్గరకు పోతే వీడు కొడతాడేమోనని ఆ పరుగెత్తుతున్నాయి. మనం కూడా ఆ రీతిగా ఎవడన్నావస్తే అదేపని చేస్తాం. ఈ విధంగా

సామాన్యమైనటువంటి వ్యవహారంలో వాటికీ, మనకూ తేడాలేదు. అవి, ఏదో ఒక రీతిగా తమ ఆహారాన్ని సంపాదించు కొంటున్నాయి. మనమూ అదేవిధేస్తున్నాం రాత్రైతే అవి ఏదో ఒక చోట నిద్రపోతున్నాయి. మనమూ ఒక చోట చూచు కొని నిద్రపోతున్నాం.

కానీ, దేన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని ప్రాచీనులు “జంతూనాం నరజన్మ దుర్లభం” అనీ” ధీజీవిష్టుః సరాః శ్రేష్ఠా” అన్నారు- అనంటే; వేరే ఏకారణమూ లేదు: మనిషికి, భగవంతుడు, వివేకం అనేది చాలా అధిక పరిమాణంలోపెట్టాడు ఆ వివేకాన్ని ఇతర ప్రాణులకు ఇవ్వలేదు. ఏమిటంటే అలా అంటే ఏది చెయ్యాలి. ఏది చెయ్యకూడదు, దేనిపల్ల నాకుహితం కలుగుతుంది, దేనిపల్లఅహితం కలుగుతుంది, అనే విషయాన్ని మనిషి తన బుద్ధిద్వారా నిర్ణయించుకోగలడు. అంత శక్తి ప్రాణులకు లేదు. మనం చారిన పోతుంటే ఆ ప్రాణులు అడ్డంగాపచ్చి నిలిచిపోతాయి. ఈ విధంగా అడ్డంగా పచ్చి నిలుచుంటే నామీదికి అడ్డంగా నీబండి పోయిందంటే నాప్రాణం పోతుందనేటంతటి వివేకం వాటికి లేదు. ఇత మనంవాటి మీద దయ దలచి వాటికి ప్రక్క నుంచి పోతాం. అదే, మనిషైతే అలారాదు. నేనలా అడ్డంగా రాకూడదు, ఎస్తే నాకు ఆపత్తు; నేను ప్రక్కనుంచి వెళ్ళాలి; అనేటటువంటి వివేకము మనుష్యులకు ఉన్నది: కాని, ప్రాణులకు లేదు. కేవలం ఉదాహరణకు చెప్పాను.

ఈ విధంగా ప్రతి ఒక్క డాంట్లో కూడా ఏది కర్తవ్యము, ఏవికర్త వ్యము కాదు; ఏవినాకు హితకరము; ఏవి హితకరము కాదు-అనే విషయాన్నినిర్ణయించే శక్తిని మనుష్యునికి భగవంతుడు ప్రసాదించాడు. ఈ శక్తిని, ఈ వివేకాన్ని: మనం ఉపయోగించిననాడే మనం నిజమైన మనుష్యులమనిపించుకుంటాం లేకపోతే ఈ నరజన్మ మనకు వచ్చింది పృథ్విమైపోతుంది. అందువలన మనిషి మొట్టమొదటగా తెలుసుకోవలసి నటువంటి విషయము; నాకు కర్తవ్యమైనదేది; నేను దేనిని చెయ్యకూడదు-అనే విషయాన్ని నిర్ణయించుకోవడం.

మనం ఎంతోమందిని-మనయొక్క పంశాన్ని మనమాలా పిరదులను, మన పూర్వజులను చాలా ప్రశంసించుకుంటూ ఉంటాం.

మా పంశ మటువంటిదండి; మా లాతగారలా వుండే వారండి మాముత్రాక గారలా వుండే వారండి అని చెప్పి. కాని మన వర్తనం మన పంశానికి, మన పూర్వజులకు రగినట్లుగా ఉన్నదా అనేది మాత్రం మనం చూసుకొవడములేదు. అంతేకాదు. ఏంతో మంచి పెద్దం వల్ల అనేకమైన విషయాలు మనం ఒక ప్రక్కన వింటూనే ఉన్నాం. ఒక కవి అంటాడు:-

ఎంతో కన్నున్న జనిషి కయోః పుత్రతా మగ్రహీషమ్

కర్యత్రాషమ్ తదపి తతిభిః తచ్చ సద్భ్యః కియద్భ్యః

“ఎటువంటి పంశములో జన్మించానో; ఎటువంటి ఉత్తమ జ్ఞోతులైన మాతాపితరులకు పుత్రుడుగా జన్మించాను; ఎంతమంచి మహాత్ములవల్ల సద్విషయములను విన్నాను! కాని, ఇప్పటికి కూడా ఏ మాత్రం నా మనస్సులో దైవీ సంపత్తు అనేది ఉదయించలేదు-అనంటే భగవంతుడా! నన్నేం చెయ్యమంటావు?”

మనం ఇవ్వజ్ఞిరోజున విజ్ఞానంలో ముందుకు పోతున్నాం, ముందుకు పోతున్నాం, అని అనుకొంటూ, అసలు విషయాన్ని మఱచి పోతుండేటటువంటి ఒక సన్నివేశంలో ఉన్నాం అసలు విషయం ఎమిటి అనంటే ప్రతి చెప్పింది; కంఠరవంతో చెప్పింది:-

“ధర్మో విశ్వస్య జగతః ప్రతిష్ఠా- అని

ఈ సమస్త జగత్తుకు ప్రతిష్ఠా శాసనమైనటువంటిది ధర్మంరాబోయింది అని. ఎప్పుడైతే ఆ ధర్మాన్ని మఱచావో, ఆ ధర్మం విషయంలో నువ్వు ఉపేక్ష భావంతో ఉన్నావో అదే నీయొక్క పరనానికి దారి అనుకో ఎవడైతే ధర్మం విషయంలో ఉపేక్ష భావంతో ఉంటాడో, దానితో మనకు సంబరం లేదు, అని అనుకొంటాడో వానికంటే బుద్ధిహిన్ముడు మరొకడు లేడు. విజ్ఞానం. విజ్ఞానం అవి చెప్పుకొని సర్వశ్రేష్టమైనటువంటి ధర్మాన్ని ఉపేక్షించడమనేది అవివేకము యొక్క పరాకాష్ఠ బొతుంది.

ధర్మం అనేది మానవునికి ఇహంకోసు, పరంలోను శ్రేయస్సును చేకూర్చడానికి వచ్చిన ఒక విషయం. అనేక మందికి ధర్మం అంటే సరిగా ఏమిటి అనేది తెలియదు. ధర్మం అంటే ఏమిటి అని బహుమంది అడుగుతారు. ఒకాయన

అడిగాడు. “ధర్మం అనే శబ్దానికి ఇంగ్లీషు అనువాదం ఉన్నదా అంటే” అని. ఉంటే లేదో నాకు తెలియదుగాని ధర్మ శబ్దార్థం మన ప్రాచీనులు చెప్పించి ఉన్నది

“వేదేన ప్రమాణనముద్దిశ్య విధీయ మానో ఆర్థో ధర్మః” అనిదీన్ని మనం సరిగా అవగాహన చేసుకోవాలి. “దేనిని ఆచరించినందువల్ల మనకుమేలు కలుగుతుందీ అని వేదం చెపుతుందో అది ధర్మం అని అన్నారు.” అంటేదర్మా ధర్మములను నిర్ణయించేది వేదం ఒక్కటే

మరది సనాతన ధర్మ పరంపర. ఈ పరంపరలో మనకు సర్వ ప్రమాణమైనది వేదం. అందువల్లనే దీన్ని వైదిక ధర్మం అనికూడా అంటారు. “సనాతనం” అంటే అది ప్రాచీనమైనది అని అర్థం. దానికంటే ముందటిది ఇంకొకటి లేదు. “వైదికము” అనంటే వేద ప్రతిపాద్యము అని అర్థము. అందు వల్లనే వేదానికి మనము సర్వోన్నతమైన స్థానాన్ని ఇవ్వడం. భగవద్వాద శంకరులు :-

“నేదస్యహి ధర్మాధర్మయోః నిరపేక్షం ప్రామాణ్యం రవే రిషి రూపవిషయే”

అన్నారు. ధర్మాధర్మముల విషయంలో వేదానికుండేటటువంటి ప్రామాణ్యం సర్వోత్కృష్టమైనటువంటిది. ఆసదృశమైనది. ఒక పదార్థముయొక్క రూపము ఎలా ఉంటే అని చూద్దానికి సూర్యుని ప్రకాశంలోకి వెళ్ళేదాడు. ఇంకో దీపము అవసరము లేదు. సూర్యుని వెలుతురు ముందు ఇంకే దీపమూ అక్కర్లేదు, ఒక వస్తువుయొక్క రూపము తీర్మానించుకోడానికి వేదములకుండేటటువంటి ప్రామాణ్యం ఆ రీతిది. అందువల్ల వేదము దేన్నేరే చెప్పిందో అదే ప్రమాణము, ధర్మా ధర్మములను నిర్ణయించే విషయంలో మన బోధివాడెవడూ స్వారంభాన్ని తీసుకోకూడదు సుమా! మన ఇష్టానుసారంగా ధర్మ స్వరూపాన్ని నిర్ణయించడానికి మొదలు పెడితే దానియొక్క స్వరూపం అస్తవ్యస్తమౌతుంది. ఎవడికి తోచినట్లు వాడు ధర్మాన్ని తీర్మానించడం చేస్తే ఇంకేమౌతుంది? అటువంటి పరిస్థితి అసలు అసూహ్యము అంటారు శంకరులు :-

“కశ్చిత్ కృపాభుః ప్రాణినాం దుఃఖవిమలః సంసార ఏవ
మాభూదితి కల్పయేత్; అన్యోవా వ్యసనీ ముక్తా
నా మపి పునరుత్పత్తిం కల్పయేత్; తస్మాత్
యస్మై యస్మై యద్యత్తోచితే తత్సర్వమపి
ప్రమాణం స్యాత్”

అటువంటి పరిస్థితి వస్తే ఇక ఈ దేశం యొక్క పరిస్థితి ఎలా ఉండేదో చెప్పడానికే
వీలులేదు. అందువల్ల ధర్మాధర్మములను గురించి మాట్లాడేటప్పుడు వేదమును
ప్రమాణంగా స్వీకరించకుండా మనం మాట్లాడకూడదు. ఆ తర్వాత వేదాన్ని
అనుసరించి స్మృతులు వచ్చినాయి- మన్వాది స్మృతులు. వాటిని అనుసరించి
ప్రాచీనులు ఆచార సంహితను స్థాపించారు. అందుకే ప్రతి, తర్వాత స్మృతి,
తర్వాత శిష్యోచారము - ఇవి ప్రమాణములు అన్నారు ప్రాచీనులు.

“వేదోభిత్ ధర్మమూలం; స్మృతిశీలేచతద్విదామ్

ధర్మమును మనం ఆచరించినప్పుడే శ్రేయస్సును పొందగలుగుతాము. అని
అన్నాం. వేదం మనకు ఏది శ్రేయస్సాధనం అని చెప్పుతున్నదో అది ధర్మం
అని అన్నాము. ఇక ఆ వేదము శ్రేయస్సాధనంగా మనకు ఏం చెప్పుతున్నది అనేది
తర్వాతి ప్రశ్న. వేదంలో అనేకములైనటువంటి ధర్మములు పదేశింప జరిగినవి.
ఒకటికాదు; రెండుకాదు. ఐతే, వాటినిన్నీ టీసీ అందరూ ఆచరించ గలుగుతారా
అని అంటే అన్నింటినీ అందరూ ఆచరించడానికి సాధ్యమేలేదు. దాన్ని మనసులో
పెట్టుకొని భగవానుడు గీతలో ఒక మాటన్నాడు.

“స్వం మమ్యస్య ధర్మస్య త్రాయతే మహతో భయాత్” అని. అన్నింటిని
టీసీ, అందరూ ఆచరించడమనేది అసంభావ్యమైన మాట. దీంట్లో ఏకొక్కగానైనా
నీవు ఆచరించావు అనంటే శ్రేయస్సు పొందగలుగుతావు అని అన్నారు.

అందువల్ల వేదంలో చెప్పినటువంటి ధర్మములను సర్వాత్మవా, సర్వాం
గీణంగా, ఆచరించడానికి అవకాశం మనకు లేకపోయినా- “యథాశక్తి న్యాయం”
అని ఉన్నది శాస్త్రంలో-అయథాశక్తి న్యాయంగానైనా మనం ధర్మాన్ని ఆచరించ
వలసిందే అన్నారు. ఆ యథాశక్తి న్యాయంగా ధర్మాన్ని ఆచరించడమంటే ఏమిటి

అనంటారు తర్వాత ప్రశ్న. మిగిలినవన్నీ ఎలా ఉన్నా, చేతనైనా, కాకపోయినా, ఒక విషయం మాత్రం జ్ఞాపకం పెట్టుకోవయ్యా అదేమిటి అనంటే ఈ చరాచర సృష్టికి హేతుభూతుడైనటువంటి పరమాత్మ ఒకడున్నాడు అనేటటువంటి విషయాన్ని మాత్రం ముందర మరచిపోవద్దు సువ్వు

“యస్యేచ్ఛయైస భువనాని సముదృసంతి తిష్ఠంతి యాంతర
పునర్విలయం యుగాంతే తస్మై సమస్త ఫలభోగ
నిబంధనాయ, నిత్య ప్రబుద్ధముచితాయ, సమశ్శివాయ”

ఈశ్వరుని విషయంలో - భగవంతుని విషయంలో - మన యొక్క దృష్టి అటువంటిది. అసలు భగవంతుడు, భగవంతుడు అంటే ఆయన్ను ఏవిధంగా తెలుసుకొందామనేది అనేక మందికి తెలియదు. అనేక మంది” స్వామీ, అసలు దేవుడనేవాడు ఉన్నాడా?” అని అడిగేవాళ్ళు లేకపోలేదు. ఈ కాలంలో ఎందుకంటే ఆ భగవంతుడి యొక్క స్వరూపాన్ని ఏ విధంగా నిర్ణయించుకొన్నామనేది ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఈ చరాచర జగత్తుయొక్క సృష్టి ఆ భగవంతునికి కేవలం ఒకలీల మాత్రమే.

“ఇచ్చా మాత్రం ప్రభో సృష్టిః ఆప్తకామస్య కాస్పృహ”

ఈ సమస్త జగత్తుకూడా ఆ మహా ప్రభువు, పరమేశ్వరుడికి ఒక లీలా మాత్రమైనటువంటిది. అటువంటి జగత్ సృష్టి, స్థితి, సంహార విధాతయైన పరమాత్మను మనం మరువకూడదు. ఆ పరమాత్మను ఎల్లవేళం జ్ఞప్తిలో ఉంచుకోవాలి, ఎల్లప్పుడూ మనస్సులో ఉంచుకోవాలి- అనేది మొట్టమొదటి ధర్మం. ఇది మనకు శ్రేయస్సాదన మైనటువంటిది.

మహాభారతంలో భీష్మ పితామహుడి దగ్గర యుద్ధిష్ఠిరుడు ధర్మములను అడిగేటప్పుడు

“కో ధర్మః సర్వ ధర్మణాం, భవతః పరమోమతః?” అనే యుద్ధిష్ఠి భువి యొక్క ప్రశ్నకు

“ఏషమే సర్వధర్మాణాం దర్శోద్ధికతమౌమతః; యద్య

క్త్యా పుండరీకాక్షం ప్రవైరరేన్నరః సదా” అన్నాడు భీష్ముడు

“పరమాత్మ అనే వాడికడున్నాడు. అ పరమాత్మను అసన్యమైన మనస్సుతో ర్యానించు. అదే మహా ధర్మము అని నేను చెప్పన్నాను” అన్నాడు. ఇక్కడ ఒక సూక్ష్మమైన విషయం ఉంది. “అయ్యో, దేవుళ్ళంతమంచి? ఒకరా అనేకమా; పందమందా; వెయ్యి మందా? ఎందుకయ్యా మీరీ ప్రశ్న పెచ్చిందీ అంటే “లేదండీ, రాముడనంటున్నాడు కృష్ణుడంటున్నాడు, ఈశ్వరుడంటున్నాడు; బ్రహ్మ అంటున్నాడు, విష్ణు అంటున్నాడు; అయ్యప్ప అంటున్నారెప్పుడు; ఏదో, ఏదో అంటున్నాడు అమృతాచార్యున్నాడు. అందులో తిరుపతికిపోతే, అక్కడికి పోగూడదంటున్నాడు; ఇక్కడికి పోగూడదంటున్నాడు ఈశ్వరుడికి పూజచేస్తే విష్ణువును చెయ్యగూడదంటున్నాడు విష్ణువును చేస్తే ఆముగను చెయ్యగూడదు అంటున్నాడు. ఏమిమో చెప్పన్నాడు, అందువల్ల మా మనస్సులో ఒక విశేషము ఆరేడి పెచ్చింది. కొంతమంది నారో అన్నారు- మా మనస్సులో ఏకే పాలు కలుగుతున్నాయి- అని కొంతమంది ఇ కా మూడును పోయి అడిగారు “స్వామీ ఆసనం హిందూమతంలో ఈ గంధర్వ గోళం మాస్తుంటి అసలు ఎద్దు అని పిస్తున్నది” “ఏమిటయ్యా, నీ గంధర్వ గోళము అంటే ఏమిటండీ ఇంతమంది దేవతలు. ఎవరిని పూజించారో ఆర్థం కాసుండా ఉంది” “అయ్యో, నీకసలు విషయం తెలియక నువ్వు బాధపడ్తున్నావు. ఆసలు విషయం తెలుసుకుంటే నీకు ఏవిధమైనటువంటి భారా ఉండదు” “అదేమిటి? ఆసలు విషయం చెప్పండి ఆనందే” మా సిద్ధాంతంలో ఉండేది ఒకడే దేవుడు.

“ఎకోదేవః సర్వభూతేషుగూఢః; సర్వవ్యాపి, సర్వభూ

తాంతరాల్యా; కర్మాధ్యక్షః సర్వభూతాదివాసః;

సాక్షిచేతా కేవలో నిర్గుణశ్చ”

ఇదయ్యా, ఆసలు సిద్ధాంతము. ఒకే పరమాత్మ సామంతర్యామిగా ఉన్నాడు. అనేది మా సిద్ధాంతం.

పరమాత్మలనేక మంది ఉండరాని? వీల్లేదసలు ఎందుకు వీల్లేదంటే దానికి కారణం చెబుతాను. పరమాత్మ అంటే ఎవడు ?

ఇంచాక నేను చెప్పినట్లు, ఎవడైతే సత్య సంకల్పుతో, శుభ మాత్రంతో సమస్త జగత్తును సృష్టి, స్థితి, సంహారములను చెయ్యగలుగుతావో వాడు పరమాత్మ అని అనుకొంటున్నాం. అటువంటి పరమాత్మలు గనుక ఇద్దరే కూర్చున్నట్లయితే ఈ జగత్తు ఈ విధంగా ఉండడానికి ఏలేదు. ఎందుకని ఒక పరమాత్మ ఏమో ఇప్పుడు రాత్రి కావాలి అని అనుకొంటే ఇంకో పరమాత్మ పగలు కావాలి అని అనుకొంటే, ఇప్పుడు రాత్రి కావాలన్నా, పగలు కావాలన్నా, ఇవి రాత్రి బంటి అంటే పగలు కావాలనుకొన్న పరమాత్మకు కోపం రావచ్చు, అథవా, ఇదే పగలుబంటి అంటే, ఇవి రాత్రి కావాలనుకొన్న పరమాత్మకు కోపం వస్తే అప్పుడు రాత్రి కావాలన్నా పగలు కావాలన్నా? ఒకడన్నాడు, ఇద్దరు పరమాత్మలూ ఒకే విధంగా సంకల్పం చేస్తే; పగలు కావాలని ఇద్దరూ అనుకొంటే అథవా రాత్రి కావాలని ఇద్దరూ అనుకొంటే, అప్పుడు వివాదమేముంది? అలా, ఒకే సంకల్పం చేయడానికి, ఇద్దరెండు కయ్యాబాయీ! ఒక్క-డెనాలు. అందువల్ల దేవుళ్లు ఆ.కం ఆనే టటువంటి మాటకే మాలో అవకాశంలేదు.

రామనంద్రపురం

8-12-92

మనందరం ఏదేవాన్ని, బాలా పవిత్రంగా, బాలా పూజ్యంగా, బావించుకొని, ఆవేదమును పరమ ప్రమాణంగా తీసుకొన్నామో, ఆవేదం సమస్త మానవులకూ రెండు మహోపదేశాలను చేస్తున్నది; సమస్త మానవులకు-ఏదో ఒకకొద్దరికి అథవా ఏకొంతమందికో అనికాదు. సకల మారవానికి వేదం ఇచ్చినటువంటిది పదేశములు రెండు:-

సత్యం ఒక, ధర్మం చర-అని

ఈ రెండు ఉపదేశాలు సమస్త జగతీతరంలో ఉంచే మానవులు, తమ జీవితంలో ఆచరించదగినటువంటివి. మానవుడు ఎటువంటి వాడైనా, ఏమైతే ఉన్నా

వాడైనా జీవితంలో ధర్మాన్ని తప్పక ఆచరించాలి. సత్యాన్ని పంకాలి. ఈ రెండు నియమాలను వాడు చేసుకోకపోతే వాని యొక్క జీవితం వ్యర్థమైపోతుంది.

“జంతూనాం సరజన్మ దుర్లభం” అనే సూక్తి ప్రకారం మనిషి జీవితం దుర్లభంగా కలిగేటటువంటిది. మనకు ఈ జన్మరాక ఏదో ఒకప్రాణి యొక్క జన్మ వచ్చి యుంటే మనం ఏం చెయ్యగలిగే వాళ్ళము? ఎన్నో ప్రాణులను చూస్తున్నాం. వాటికి జ్ఞానం లేదు. కేవలం ఆహార సంగ్రహణము, నిద్రపోవడము, తప్పిలే ఇంకేది వాటికి తెలియదు. కాని మానవ శరీరము అటువంటిదికాదు ఈ జన్మ అటువంటిది కాదు; ఎంతో ఉన్నతమైనటువంటి లక్ష్యాన్ని సాధించడానికి వీలైనటువంటి జన్మ.

అటువంటి ఉత్తమమైన జన్మను పొందిన మనము కొన్ని సిద్ధాంతాల మీద, కొన్ని నియమాల మీద మన జన్మను నడుపుకోకపోతే, ఇంత ఉత్తమమైన జన్మ మనకు లభించినది “బూడిదలో పోసిన పన్నీరు” చందమౌతుంది. అందుకొకటే ఈ చెప్పిన రెండు సిద్ధాంతాలను అనుసరించమన్నారు. మన ప్రాణిమలు! సత్యం వదలక చర-అని.

ఈ రెండిలో కూడా మళ్ళీ విమర్శచేసి తీర్మానించారు మన ప్రాచీనులు. నీవు నిజం పంకాలి; అదే సమయంలో ఇంకొకటి మనస్సును నొప్పించేటటు విషయాన్ని, నిజమైనా అంత తొందరగా పంక కూడదు-అన్నారు.

“సత్యం బ్రూయాత్, ప్రియంబ్రూయాత్,

నబ్రూయాత్ సత్యమప్రియం.”

ఒకాయన పెద్ద దైవ కార్యానికి సంకల్పించుకు కూర్చున్నాడు దైవకార్యం సాగుతూఉంది. ఈ రోపంవాళ్ళ వాడైతే పోయినట్లు వాస్తవ వచ్చింది అనుకోండి నిజం చెప్పాల్సారు గదా అని సకిగ్గా ఆ దైవకార్యంలో ఆయన నిమగ్నుడై ఉన్నప్పుడు, ఆ దుర్వారత కాస్తా చెప్పాము అంటే ఎంత ఆయన మనస్సును బాధపెట్టినట్లవుతుంది? అందుకని అన్నారు ‘నబ్రూయాత్ సత్యమప్రియం’ అది సత్యమే అయినా ఆ సమయంలో అది చాలా అప్రియమైనటువంటి కనుక అప్పుడు

చెప్పవద్దు వారి కార్యక్రమమంతా సంపన్నమైన తర్వాత అప్పుడు చెప్పు పర్వా లేదు.

అలాగని-ప్రియమైన మాటను చెప్పమన్నారకదా అని అబద్ధాలు చెప్ప కూడదు. వాడి మనస్సుకు ప్రేయంగా ఉండే మాటలు పంకాలిగదండి అని, ఒక విద్యార్థి పరీక్షకు కూర్చున్నాడు. పరీక్షవాణాడు. దురదృష్టవశాత్తు పరీక్ష తప్పాడు. వాడి మనస్సు సంతోషపెట్టాలి. అని అరే నువ్వు ప్రథమ తరగతిలో ఉత్తీర్ణుడవై నావురా అని చెప్పాడు. వాడేమో సంతోషించాడు. తర్వాత పత్రికలో చూసుకుంటే వాడి నంబరులేదు. ఏమిటండి, మీరు ఆరోజు ప్యాసు అయినానన్నారు? నీకు సంతోషం కావాని చెప్పినయ్యా అనంటే వాడెంతబాధ పడ్డాడు? అందుకూ

“ప్రియంచనానృతం బ్రూయాత్ -అన్నారు సత్యమూ, ప్రేయమైనటువంటి దాన్ని పంకాలి. సత్యము అని చెప్పేసి అప్రియమైన దానిని చెప్పకు |ప్రియమని చెప్పేసి అసత్యమును పలుకకు. ఏదైతే సత్యమూ, ప్రేయమూ జాతుందో అటువంటి మాటనే పంకాలి. దీన్నే భగవంతుడు గీతలో

“అనుద్వేగకరం వాక్యం సత్యం ప్రేయపితం చయత్” అన్నాడు ఇంకొకడి మనస్సుకు ఉద్వేగం కలిగించేటటువంటి మాటలు అనకూడదు; సత్యమూ, ప్రేయమైనటువంటి విషయాన్ని చెప్పాలి. అలా చెప్పడమనేది ఒక అంపాటుగా పెట్టుకొంటే అది ఒక తపస్సు అన్నాడు భగవంతుడు, ఆరణ్యంకు పోయి ముక్కు మూసు కుర్చుంటే అది తపస్సు అని లెక్కకాదు. నేను ఎవ్వరికి అప్రియంగా ఉండేమాటను ఆడను అని నియమం చేసుకొని అదిలే ఇంకొకడికి ప్రేయమూ, అదే సమయంలో సత్యమూ ఐనటువంటి మాటలే ఆడుతాను అనే నియమం చేసుకొని ఆ నియమాన్ని పాటిస్తూ వచ్చాడంటే వాడొక పెద్ద తపస్వి అన్నాడు శృష్ట భగవానుడు.

అపస్తంబుల వారు చెప్పారు-

“నియమేష తపశ్శుః” అని

తపశ్శబ్దాన్ని నియమముంకు వాడుకాను. ఇటువంటి నియమాన్ని ఎవ
తైల పెట్టుకొంటాడో వాడొక పెద్ద తపస్వి.

దీన్నంతటిసీ మనస్సులో పెట్టుకొని శృతి సంక్షేపంగా “సత్యం ఎద”
అని అన్నది అలాగే “ధర్మం చర” అన్నది.

జీవితంలో ధర్మాన్ని ఆచరించాలి. ఏదో మనం ఎక్కవ సంపాదించాం.
ఐశ్వర్యవంతులమై నాము అంటే అంతటిలో సరిపోదు. మనం సంపాదించిన
సంపాదనకూ, మనం పొందిన ఐశ్వర్యానికి, సార్థక్యం, మనం ధర్మాచరణము
చేసినప్పుడే వస్తుంది. మనం ధర్మమును ఆచరించనివాడు ఈ పొందిన ఐశ్వ
ర్యము ఎందుకూ? మనం అనుభవించనూలేదు. ఇంకొకటి దానం చెయ్యనూలేదు.
అందుకు శాస్త్రంలో ఒక తమాషైన మాట చెప్పారండి:-

ఈ కొంత మంది లుట్టులుంటారు. అంటే పిసినిగొట్టు వాళ్లు- “అయ్యా,
నేను నాసొత్తు ఎవ్వడికి యివ్వను” “అయ్యా మీరు పొయ్యేటప్పుడు ఏంచేస్తారు?
“పొయ్యేటప్పుడు దాన్నే తీసుకు పోతాను, నాతం మీద కట్టుకు మోసుకుపోతాను
అని చెప్పేటటువంటి లుట్టులు కొందరున్నారు. వాళ్ళకు పెద్దలు ఒక ఉపదేశం
చేశారు. “నిజంగా నీకు అలాంటి లోభం ఉన్నట్లయితే-నేను పొయినాకూడా నా
దబ్బు మాత్రం నేనే మోసుకు పోవాలి. ఇంకొకడికివ్వను” అని కనుక నీకు
ఉన్నట్లయితే ఒకపని చెయ్యి. నిజంగా నీవు పోయేటప్పుడు నీతో బాటెరావాం
నంటే దాన్ని ఇదే విధంగా మోసుకు స్వామింకు కుదరదు. ఇవేళ నీవు సర్వా
త్రంగా దానం చేశావంటే అప్పుడు నిజంగా ఆవి నీతోపాటు వస్తుంది.

“మృతోఽర్థం నమోత్కామి ఇధ్యానేష్కామిమూర్ఖని
ఇతిచేత్ సుదృఢాబుద్ధిః పాత్రేదేయ మశం కిరమ్”

ఇవేళ సర్వాత్రం దానం చేశావంటే, నీవు చేసినటువంటి ఈ దానమే పొయిన
తర్వాత కూడా నీతోపాటు వస్తుంది. ఈ శరీరం వదలి పెట్టిన తర్వాత మనతో
వచ్చేది. ఎవరు? ఈ బుద్ధులుండవులు ఎవ్వరూగారు. తర్వాత మనకేమౌతుంది
అనేది పిళ్ళకేమీ తెలియదు. మరం చేసేటటువంటి దర్మమనేది ఒక్కటే మనతో
పాటువస్తుంది.

“మృతం శరీరముత్సృజ్య కాష్ఠలోష్ఠ సమంక్షితో
విముఖా బాంధవాయాంతి; దర్శ స్తమసుగచ్ఛతి”

ఈ శరీరం పొయిందీ అంటే ఈ బంధువులందరూ గూడా ముఖం త్రిప్పివేసికొని
తిరిగి పోతారు. మరి వీడితో పాటు వచ్చేది ఒక్కటే ఒక్కటి, “దర్శ స్తమసు
గచ్ఛతి” ఏదర్శాన్ని ఈ జన్మలో వీడు ఆచరించాడో, అది మాత్రం వీడు
పొయిన తర్వాత వీడ్ని విడవకుండా వస్తుంది. అందువల్ల, పొయిన తర్వాత
కూడా నీవు నీ సొత్తు తీసుకెళ్ళాలి అనంటే, దానిమాగ్గం ఇవ్వాళ సత్సాత్రంలో
నీవు దానం చెయ్యడం. సత్సాత్రంలో అనంటే వెండి, బంగారు పాత్రలు అని
అర్థంకాదు. వేదశాస్త్రవిధే ఐనటువంటి వ్యక్తికి దానం చెయ్యడం గాని. భగవంతుని
యొక్క శేవకు వినియోగించడం కాని, కాస్త్రోక్తమైన సత్కర్మానుష్ఠానములు
చెయ్యడం గాని, వీడసాదంతు ఉపకారం చెయ్యడంగాని-ఇది, ఆ సత్సాత్రములలో
దానము అనంటే ఈవిధంగా ఏదైతే చేశామో, అదే మనతోపాటు వస్తుంది.

కనుక ఈ రకమైనటువంటి సత్కవదనము. ధర్మాచరణము అనేటటు
వంటివి రెండూ, మానవునికి ఆత్యంతికమైనటువంటి శ్రేయస్సును ఇచ్చేటటు
వంటివి. పట్ల విషయములో ఏమాత్రం మనం ఉపేక్షతో ఉన్నా మన జీవనములు
సార్థికములు గావు. అనేటటువంటి మహోపదేశాన్ని వేదమత మనకు ప్రసాదిం
చింది. దీన్నే ఇంకా మహాత్ములందరూ గూడ విస్తారం చేశారు. అసలు సూత్రం
వేదం నుంచి మనకొచ్చింది. అందువల్ల ఏదైతే సూత్రములను ఆ వేదమత
మనకుప్రసాదించిందో, పట్లను మనం ఆచరించాలి. వీటియొక్క అచరణ వల్లనే
మనం శ్రేయస్సును పొందగలుగుతాం. అనేటటువంటి విషయాన్ని సర్వులూ
కూడా తెలుసుకొని అదేవిధంగా ఆచరించాలి.

మానవుడు తానెంత తెలివిగలవాడిని అనుకొంటున్నా, తానెంత గొప్ప వాడిని అనుకొంటున్నా, అతని తెలివీ, అతని గొప్పతనం వీటన్నింటినీ మించిన ఒక శక్తి ఉన్నది. ఆ శక్తి ముందర మనందరం రంలు వంచవలసిందే. ఆ శక్తి-ఆ మహా శక్తినే పరమాత్మ అని, పరమేశ్వరుడు అనీ పిలుస్తున్నాం. ఆ పరమాత్మ ఎక్కడ ఉన్నాడు అని అనేక మందికి ప్రశ్న.

అయ్యో ఆ పరమాత్మ ఉంటే నాకు కనపడదేమిటి పరమాత్మ ఎక్కడ ఉన్నాడూ? అంటే శాస్త్రం చెబుతుంది:-

“ఈశ్వర స్వరూప భూతానాం హృద్యేశద్దన తిష్ఠతి

బ్రాహ్మయన్ స్వరూప భూతాని యంత్రారూపాని మాయయా” పరమాత్మ ఎక్కడున్నాడని అడుగుతావేమిటయ్యా. పరమాత్మ నీ హృదయంలోనే ఉన్నాడు. అయితే ఎక్కడా వెతకాల్సిన పని లేదు. ఒక మనిషి తన మెళ్ళో ఒక హారం వేసుకొని, తన హారం ఎక్కడుంది అని ఊహించి వెతికాడు. చివరకు ఒక పెద్ద మనిషి చెప్పాడు, “నీ మెళ్ళోనే ఉందయ్యా “అని” “ఓ అలాగాండి” అనీ సర్దుకున్నాడా మనిషి. అలాగే మనం ఈశ్వరుణ్ణి అయితే ఎక్కడో వెతకాల్సిన పని లేదు. మన హృదయములందే తిష్టవేసుకున్నాం అని ఉన్నాడాయన.

మనం ఎవ్వళ్ళం గూడా ఒక తప్పుపని అథవా పాపపుపని అనేది చెయ్యడానికి మన మున్నులో భయమనేది ఉండాలి. ఎవరికి భయం ఆమనమునలో ఉండే ఈశ్వరుడికి భయపడాలి. వేరే ఎవ్వరికి మనం భయపడనక్కర్లేదు. వేరే ఎవ్వరికి మనం ఏవిధమైనటువంటి లక్ష్యం చెయ్యనక్కర లేదు. కాని ఆ ఈశ్వరుడికి మాత్రం భయపడక తప్పదు.

అనేక మంది తప్పులు చేశారంటే మేం చేసింది ఎవ్వరూ చూడకు అనుకొంటుంటారు. ఎవ్వరూ చూడకుండా చేశాను. నేను చేసిన పని ఎవరికి తెలుస్తుంది-అని అనుకొంటారు. బ్రాహ్మ. లోకీకంగా ఈ మీరు సామాన్యంగా మీరు చూస్తుండే మనుషులెవ్వరూ చూడలేదు. వాళ్ళకు తెలియదు. అంత మాత్రంతో

ఎవ్వళ్ళూ చూడలేదు అని అనుకోకుండా మాత్రం పొరపాటు. నీ హృదయంలో ఉన్న పరమాత్మను ఎక్కడికి పంపిస్తావ్? మిగతా ఎవరినైనా బయటికి పంపించొచ్చు. అయ్యో, నేనేదో చెయదందుకొన్నాను, మీరంతా బయటికి వెళ్ళండి అని. పరమాత్మ నెక్కడికి పంపిస్తావ్? ఎక్కడికి పంపించలేవు కాబట్టి ఆ పరమాత్మకు నువ్వు భయపడాలి. అందువల్ల మనం ఏపరిస్థితులో కూడా అకార్యములు చెయ్యకూడదు. అంటే తప్పులు చెయ్యకూడదు. ఈ విషయంలో ప్రాచీనులు మనకొక గుణపాఠం చెప్పారు.

గుడ్డివాడంటే ఎవరు? చెవిటివాడంటే ఎవరు? మూగ వాడంటే ఎవరు? అని మూడు ప్రశ్నలు తొక్కికంగా ఈ ప్రశ్నలకు జవాబులు ఏమిటంటే కళ్ళ కనపడని వాడు గుడ్డివాడు. చెవులు వినపడని వాడు చెవిటివాడు. మాటలురాని వాడు మూగవాడు. కాని శాస్త్రంలో ఈ ప్రశ్నలకు ఇంత మూత్రమే జవాబులు కాదు అని అన్నారు.

అసలు నిజమైన గుడ్డివాడు ఎవడు అనంటే, ఎవరైతే తప్పని తెలిసి కూడా తెలిసి, తెలిసి తప్పు వనులు చేస్తాడోవాడు.

కోఽఅంధఃయః అకార్యరతః

అందుడంటే కళ్ళు కనపడనివాడు కాదండీ-అది మామూలు తెక్క తెలిసి, తెలిసి తప్పులు చేసేవాణ్ణి అంధుడనాలి. ఇది తప్పు; ఇది చేస్తే పాపం వస్తుంది అని పెద్దలు చెప్పినా, దాన్ని చేస్తూనే ఉంటాడు వాడు. ఎప్పుడీద వేలు పెడితే కాలు తుంది అని తెలిసి, దానిమీద వేలుపెట్టే మూర్ఖుణ్ణి ఏమనాలి? “ఏంట్రా, నీకు కళ్ళు లేవూ, అనరూ?” అంటే కళ్ళు ఉంటే నీవు దానిమీద వేలు పెట్టి ఉండే వాడివికాదు, అనేకదా అర్థం? అలాగే, తెలిసి, తెలిసి ఎవరైతే తప్పుచేస్తున్నాడో వాణ్ణి, ఏంరా నీకు కళ్ళలేవా అని అడగాలి. మనం ఆవిరమైనటువంటి అంధులను కాకూడదు. ఇది తప్పు అని తెలిసిన తర్వాత అటువంటి తప్పువనిచేయకూడదు.

చెవిటివాడు అంటే చెవులు వినపడనివాడు అంటున్నారు అంత మూత్రమే కాదు. ఎవరైతే మనము ఒక మంచి మాట చెప్తే దాన్ని తీసుకోడో వాడు.

చెవిటివాడు. మనం మంచి మాట చెప్తాం. “నాయనా అలాకాదు, ఇలా ఉండాలి” అని. “ఈయన ఎవడు మనకు చెప్పటానికి? ఆయన చెప్పినట్లు నేను వినడమే మిటి? నా ఇష్టం వచ్చినట్లు చేస్తాను” అని ఎవరైతే అంటాడో వాడు అసలైన చెవిటివాడు. ఎందుకంటే ఒక మంచి మాటను గ్రహించలేక పోతున్నాడు. నీకు శ్రేయోమార్గము ఇదీ అని చెప్తే దాన్ని కూడా స్వీకరించడము లేదువాడు ఎంత అవివేకం! ఎంత మూర్ఖతనం! అయితే ఒక ప్రశ్న వచ్చింది. ఎందుకని మనిషి మనం ఒక మంచి మాట చెప్తే దాన్ని ఏమి పాటించడం లేదు? ఎమిటి వాడికి ప్రతి బంధకము-అనంత-అహంకారము మన మాట వింటే తనకు అప్రతిష్టో అగౌరవమో, అనేటటువంటి ఒక భావన. ఆభావన ఎందుకు వస్తున్నది.” నేను అంతా తెలిసిన వాడిని. ఇక నాకు చెప్పగలవాడెవడు? “అనే అహంకారం అడ్డు వస్తున్నది. ఈ అహంకారం మనిషిలో ప్రవేశించి మాటను తీసుకోనివ్వడంలేదు. ఎప్పుడూ ఈ అహంకారాన్ని మనం దూరం చేస్తామో, వినయ భావంతో నాకు తెలియనిది చాలా ఉందండి, నేను పెద్దల వల్ల విజ్ఞుల దగ్గర, తెలుసు కోవల్సింది చాలా ఉంది” అనే భావన మనిషికి ఎప్పుడైతే కలుగుతుందో వాడు పెద్దలు చెప్పిన దాన్ని స్వీకరించే స్వీకరిస్తాడు. ఆవిధమైనటువంటి సత్సంస్కారము మనలో ఏర్పడితే మనం యోగ్యులమనిపించు కొంటాం.

ఇక మూడో ప్రశ్న మూగవాడంటే ఎవడు? దానికి లోకికమైన జవాబు ఎఱికికైతే మాటలు రావో వాడు మూగవాడు-అని. కాని శాస్త్రంలో అంతవరకే చెప్పలేదు. ఎవరైతే ఇంకొకటి మంచి చెప్పవలసిన సందర్భంలో కూడా, అది చెప్పకుండా నోరు మూసుకుపోతాడో వాడు అసలైన మూగవాడు. ఒకాయన అలా పోతున్నాడు. ముందటో పెద్దగోయ్యి ఉంది. అది ఆయనకు తెలియకుండా పోతున్నాడు. ఈ ప్రక్కన ఉండే మనిషికి తెలుసు అక్కడ పెద్దగోయ్యి ఉందని- అయినా ఏమి చెప్పకుండా నోరు మూసుకున్నాడు. పదనీయింది పడితే ఆ తర్వాత చూడాలి అని. వాడండి నిజంగా మూగవాడు. మంచి మాటను చెప్పవలసిన సందర్భం వచ్చినాకూడా చెప్పకుండా, ఇంకొకటి అపదలోనికి పోనిస్తున్నాడూ అంటే, ఇంక వాణ్ని ఎంత పాపిష్టుడు అని అనానో!

అందువల్ల మనిషి మూడు విషయాలు అర్థం చేసుకోవాలి. నేను అంధుడుగా ఉండకూడదు. బధిరుడుగా ఉండకూడదు. మూగవాడుగా ఉండకూడదు.

పెద్దలు మనకు హితము చెప్పై, 'దాన్ని మనము స్వీకరించాలి, ఎవ్వరికైనా హితం చెప్పవలసిన సందర్భం వస్తే తప్పకుండా చెప్పాలి. ఆ చెప్పాలని ఊరికే ఇంకొకడితో "నీకొకమాట చెప్తా నీకొక మాట చెప్తా. ఇలారా" అని వేధించకూడదు. అలాచేస్తే "ఏం తలనొప్పిరాబాబూ" అనుకొంటాడు వాడు. సందర్భం ఎచ్చినప్పుడే చెప్పాలి. అటువంటి సందర్భం వాడు ఏదో అపదలో పడబోతున్నాడ, వాణ్ని తప్పించాలి. తప్పించడానికి మనకు పీలున్నది. తప్పకుండా సహాయం చెయ్యాలి. అనే భావంతో వాడికి హితోపదేశం చేస్తే అది అత్యంతమైన యోగ్యత అనిపించుకొంటుంది, ఇటువంటి ఉదారమైన మనస్సు ఉంటేనే వాడు మనిషి అనిపించుకో గలుగుతాడు. లేకపోతే వాడు మనిషేలా బోతాడు.

ఉదారంగా ఉండాలి మనసు: అంటే ఏమిటా బౌద్ధార్యం? పెద్దలు చెప్పినటువంటి హితమును స్వీకరించడము, అకార్యములను చెయ్యకుండా ఉండడము ఇలాంటి బౌద్ధార్యం మనిషి అలవరచుకొంటే వాడు ఎంతోరాజీస్తాడు;

మనం ఒక వ్యక్తిని గౌరవించడం; కేవలం అతని ఎదుర్కును చూచికాదు; మరి దేన్ని చూచికాదు. మనిషి యొక్క జ్ఞానాన్ని చూస్తాము. జ్ఞానవంతుడైనమనిషి గౌరవాన్ని దొతాడు. ఎక్కడైతే జ్ఞానం లేదో అక్కడ గౌరవానికి అవకాశమే లేదు. భగవంతుడు అంటాడు గీతలో

“నహిజ్ఞానేన సదృశం పవిత్రమిహ విద్యతే”

జ్ఞానముతో సమానమైన, పవిత్రమైన ఎన్నుపు లోకంలో మరొకటి లేదు అందువల్ల జ్ఞానమును మనం గౌరవించాలి. జ్ఞానవంతుణ్ని గౌరవిస్తే జ్ఞానమును గౌరవించినట్లే. ఒక వేద పురుషుణ్ని గౌరవిస్తే వేదమునే గౌరవించినట్లు. వేదపండితుణ్ని గౌరవించాము అనంటే వేదపురుషుణ్ణి పూజించినట్లు. కాబట్టి మనం జ్ఞానమును గౌరవించాలి, అంటే జ్ఞానం కలిగిన వాడినే గౌరవించాలి. ఎవడి

మాటలు వినాలి అంటే ఎవడు ఎక్కువ పయస్సు అయినటువంటివాడో, వాడి మాట వినాలి అని కాదు. ఎవడైతే జ్ఞానంలో వృద్ధుడో వాడి మాటలు వినాలి.

“యోవైయువాప్యధీయానః సందేవాః స్థవిరం విదుః”

ఎవడైతే జ్ఞాన వృద్ధుడో వాడి మాటను మనం స్వీకరించాలి; ఎందుకంటే వాడికి స్వార్థమనేది ఉండదు. ఒకటోట శంకరులవారన్నారు. “ఈ మహాత్ముని వాళ్ళున్నారేవాళ్ళు సంచారం చేస్తూ ఉంటారు. ఆ సంచారంలో వాళ్ళకు ఏమి స్వార్థమున్నది?

“శాంతామహంతో నివసంతి సంతః వసంతవత్ లోకహితం చరంతః”

వసంతకాలం వచ్చిందీ అంటే ఆ వసంత ఋతువుయొక్క మహిమ ప్రతి చెట్టూ పచ్చగా, పసిమితో కలకలలాడుతూ ఉంటుంది. ఏమిటి ఆ వసంతకాలం అలా ప్రజలకు కన్నుల పండువు చేస్తూ ఉంటుందీ అంటే అది దాని స్వభావము. నీవల్ల ఆ వసంతకాలానికేమన్నా ఉపయోగం ఉన్నదా అంటే అదేమీ లేదు. దాని స్వభావమే అది

అలాగే మనకు పెద్దలు హితము చెప్తారు అనంటే దాంట్లో వాళ్ళకు ఏ విధమైన స్వార్థమూ లేదు. మనకు మంచి చెయ్యాననే తపన తప్ప మనకు మంచి జరిగితే వాళ్ళకేమొస్తుంది? ఏమీలేదు. వాళ్ళయొక్క స్వభావమిది. “జగతినుప కర్తంకు విది సహజ గుణము” అన్నాడు భర్తృహరి. ఇంకొకళ్ళకు మంచి చేస్తూ, వాళ్ళు బాగుపడుతూ ఉంటే చూచి మహదానందం అనుభవిస్తాడు,

అది శంకరులనుగూర్చి మనం ఇంత గొప్పగా చెప్పుకుంటూ ఉన్నాము. ఆయనయొక్క స్వభావంవల్ల. ఆయన తన కనిత్యంద్వారా జగత్తులో ఉండేటటువంటి సమస్త ప్రాణికోటికీ, మానవ జాతికి, హితము జరగాలి అనేటటువంటి దానికి ఆయన తన 32 సంవత్సరముల ఆయుస్సును ధారపోశాడు. ఏవిధమైన నటువంటి స్వార్థ గంధము ఆ మహాత్ముడికి లేదు. ఆయనకేం కావాలి? నిత్య తృప్తతై నటువంటివాడికి! నిత్య పరిపూర్ణతై నటువంటి వాడికి కావలసిందేముంది? ఐతే, ఎందుకని ఇలా చతురామ్నాయ పీఠములను స్థాపించడము, ఇన్ని భాష్య

గ్రంథములను రచించడమేమిటి? ఇంత సంచారమేమిటి? ఇంత ధర్మ ప్రచారమేమిటి? ఇదంతా కేవలం జనులకు శ్రేయస్సు కలిగించడానికి, జనులను అనుగ్రహించడానికి జనులకు శ్రేయోమార్గం బోధించడానికి.

మహాత్ములైనటువంటివారు పితమును బోధించారనంటే, దానివల్ల వాళ్ళు ఏమీ స్వార్థం దొందడానికి కాదు. కేవలం లోక హితార్థము. “పరార్థప్రాపకులు సజ్జనులు” కాబట్టి భగవాద శంకరుల వారి సూక్తులను మనం అనుసరించడము మన శ్రేయస్సు కోసమే. దీనివల్ల ఆయనకు ఏచ్చేది లేదు; పోషియేదిలేదు. మనం ఈశ్వరారాధనం చేసినా, చెయ్యకపోయినా ఆయనకేమీ అయ్యేది, పోయేది ఏదీలేదు. చేస్తే మనం బాగుపడతాము. చెయ్యకపోతే మనకే అశ్రేయస్సు. అందువల్ల ఆమహాత్ములు మన కిచ్చినటువంటి సందేశాల్ని శ్రద్ధతో పాటించాలి.

ఆయన మన కిచ్చిన ఉపదేశాలలో ప్రధానంగా ఆయనన్నారు, “నీకు దొరికేటటువంటి సమయాన్ని వ్యర్థపుచ్చవద్దు నీకెంతో సమయం దొరుకుతూ ఉంటుంది. ఎంత మంది ఎన్ని పనుల్లో మునిగి ఉన్నామన్నా, కొంతసమయం దొరుకుతూనే ఉంటుంది. ఆ సమయాన్ని మాత్రం సద్వినియోగం చేసుకోకవ్యర్థం చెయ్యవద్దు. ఏమిటంటి వ్యర్థం చెయ్యవద్దు అనంటే, అవసరమైన మాటలుఅడదం అనవసరమైన ప్రసంగములు చేయడం. అనవసరమైన దృశ్యాలు చూడడం. అనవసరమైన ప్రసంగాలు వివదం-ఇవి మనకు అప్రస్తుతములు. మన యొక్క అమూల్యమైన సమయమును వ్యర్థము చేసేటటువంటి పనులు, అదే మన ఆసమయాన్ని భగవాను స్మరణలో గడిపితే ఆ పరమాత్మ యొక్క సాన్నిధ్యంలో గడిపితే ఆ పరమాత్మయొక్క కథాశ్రవణం చేస్తే, ఆ పరమాత్మ యొక్క దివ్య మంగళ మూర్తిని దర్శిస్తే మన సమయం సార్థకంగా గడిపినట్లువుతుంది.

“కాశో జగద్యక్షకః” సమయం అనేది ఒకసారి పోతే ఇక మరి తిరిగి రాదు. మరి ఇక ఏవస్తువైనా పోతే మళ్ళీ దొరుకుతుంది, కాస్త ప్రయత్నం పెడితే ఏదైనా సరే వెంటో. బంగారో, డబ్బో ఏదైనా కావచ్చు పోయిందంటే మళ్ళీ మనకు దొరకవచ్చు. సమయం అనేది ఉండే అది మాత్రం పోయిందంటే మళ్ళీ ఇక దొరకదు. ఎంత తం క్రిందులుగా తపస్సు చేసినా మళ్ళీ మనకు సమయం

తిరిగి రాడు. ఏమిటి, సమయం దొరకదు అంటే అర్థం? ఇవాళ పోయిన సమయం రేపు దొరకుతుంది కదా, అంటే అడిచాడు. మనకు భగవంతుడు వంద సంవత్సరములు ఆయుస్సు ఇచ్చాడు అనుకుంటే. దాంట్లో ఇవాళ ఒక రోజు గడిచింది అనంటే ఇంక గడిచినట్లే, ఇకమళ్ళీ ఈరోజునేడిరాదు ఇంకమనకుం దేదల్లా 99 సంవత్సరాల 11 నెలల 29 రోజులు మాత్రమే. ఆ సుప్రైవ రోజు పోయినట్లే అందువల్ల మనిషి జీవితంలో సమయం అనేది ఇప్పుడున్న సమయం-ఎంతో విలువైనది. ఆ సమయాన్ని మాత్రం వ్యర్థం చేయకూడదు. దాన్ని సార్థకం చేసుకోవానికి ఏకైక మార్గం భగవత్కథా శ్రవణం, భగవన్నామోద్ధారణం, భగవదారాధనం, భగవంతుని తైంకర్యం.

అలాగే శంకరు లింకో మాట సెలవిచ్చారు. ప్రతి ఒక్కడు, ఇంకొకనికి తనకు చేతనైనంత ఉపకారం చెయ్యాలి. “తనకు చేతనైనంత” అనే మాటను జ్ఞాపకం పెట్టుకోవాలి. ఒక దేవాలయం కట్టినై పెద్దదర్శం అనంటే దేవాలయం కట్టించడానికి ప్రతివాడికి పీలవుతుందా? దేవాలయం కట్టినైనేదర్శం అని అనుకుంటేటట్లయితే ఎవ్వడికి దర్శం చెయ్యడానికి అవకాశమేలేదు. ఇన్ని కొట్టమంది ప్రజల్లో దేవాలయం కట్టించ గలిగిన వాళ్ళు. కొన్ని వేలమంది ఉండవచ్చు. మిగతావాళ్ళ విషయం? అందుకని, దేవాలయం కట్టినై దర్శం అని తెక్క కాదు. ఒక పెద్ద మనిషి దేవాలయం కట్టించాడనుకో నువ్వురోజూ అక్కడికి వెళ్ళినై నీకది దర్శం. నీవు దానికేమీ ఒక్క పైసా ఖర్చు చెయ్యక్కరలేదు నీకు చేతనైనంత పరోపకారం చేసే నువ్వు చెయ్యొచ్చు. నీయొక్క శక్తిననుసరించి నీకుంటేటటువంటి సంపత్తుననుసరించి. ఇంకొకళ్ళకు ఉపకారం చెయ్యి. ఇది మాత్రం మరచి పోవద్దు. దాంతో నీవు శ్రేయస్సును పొందగలుగుతావు. అని చెప్పి ఇంకో మాట చెప్పారు శంకరులు.

ఎప్పుడూ సత్పురుషుల సహవాసం చెయ్యి. దుష్టజనులకు దూరంగా ఉండు. వారి సహవాసం పనికిరాదు.

ఇలా మూడు విషయాలు. మొదట చెప్పిన మూడు విషయాలు అంటే మనం ఆంధ్రులంగా ఉండకూడదు. చెవిటివాళ్ళగా ఉండకూడదు, మూగవాళ్ళగా

ఉండకూడదు. అంటే మనం ఆకార్యములు చెయ్యకూడదు. పెద్దలు చెప్పినమంచి
మాటలు స్వీకరించాలి, అటువంటి మంచి మాటలు మనం ఇంకొకరికి చెప్పవలసిన
సందర్భం వస్తే రప్పకుండాచెప్పాలి. అనేవి ఆమూడు ఉపదేశాలు. రెడపసారిగా
చెప్పినటువంటి మూడు ఉపదేశాలు-మనకు దొరికేటటువంటి అమూల్యమైన సమ
యాన్ని వ్యర్థం చెయ్యకుండా దాన్ని భగవత్కథా ప్రసంగంతో గడపాలి. చేత
నైత ఉపకారం ఇంకొకటి చెయ్యాలి. సత్పురుషుల సహనాసంతో ఉండాలి.
ఇలా-ఆ మూడు, ఈ మూడు ఉపదేశాలు సమస్త జనులకు సర్వదా మార్గదర్శక
ముద్రైన ఉపదేశాలు. దీనిని భగత్పాద శంకరులవారు మనకు అనుగ్రహించారు
ఈ ఉపదేశాలను ఆచరించి, శ్రేయస్సును పొందడము మనందరికి అత్యావశ్యకము.

గంగశకుట్రు

9-12-1992

వేదాల్ని మనం గౌరవించాలి. వేదాల్ని గౌరవించడం అనంటే వేద పుస్త
కాలకు దట్టం పెట్టడం మాత్రమే కాదు. వేదమును చక్కగా అధ్యయనం చేసి నటు
వంటి వ్యక్తిని గౌరవించడం అన్నాడు. వేదాన్ని చక్కగా అధ్యయనం చేసినటు
వంటి వ్యక్తి ఎవరూ అనంటే. వేదమే చెపుతుంది :-

“యావత్త్వైదేవతాస్థాస్యిత్వా వేదవిది బ్రాహ్మణే
వసంతి; తస్మాద్బ్రాహ్మణేభ్యో వేదవిద్భ్యో
వివే దివే నమస్కర్మాత్; నా స్థిలం తిర్తయత్
ఏతా ఏవ దేవతాః ప్రీతాహి”

ముప్పైమూడు కోట్ల దేవతలు అంటామే. ఆ దేవతలందరూకూడా ఒక వేద
వేత్తయై నటువంటి, శ్రోత్రియుడై నటువంటి, బ్రాహ్మణునియందు నివసిస్తారు
అటువంటి వేదవిత్తు, శ్రోత్రియుడై నటువంటి బ్రాహ్మణునికి ప్రతిరోజూ నమస్క-

రించాలి. ఆయన విషయంలో మనం ఒక్క పొరపాటుకూడా ఆడకూడదు ఆపుడే దేవతలు సంతోషిస్తారు. ఇది, మనం అతి ప్రాచీన కాలం నుండి అనుసరించి వస్తున్న పద్ధతి.

ప్రాచీనకాలంనుండికూడా ఈ వేదశాస్త్రములు అనంత అమితమైన ఆదరం చూపించడం మనకు రక్షితమైన నటువంటి సంస్కారం.

అగస్త్యశ్రీశారలయం

9-11-92

ఒక గ్రామంలో శోభ అ గ్రామంలో దేవాలయం ఉన్నప్పుడే వస్తుంది. దేవాలయం లేని గ్రామానికి శోభలేదు. ఎందుకనంటే సకల జగన్నియమకు దైన పరమాత్మ మనందరికీ సకల అభీష్టములను ఇచ్చేవాడు; మన సకల ఆపత్తులనూ నివారణచేసేవాడు. అందువల్ల మనం ఏ కష్టంలో ఉన్నా, మనకు ఏ కోరికలు ఉన్నా, ఆ భగవంతుని సన్నిధిలో ప్రార్థిస్తే మన కష్టములు నివారణ కావడము, మన కోరికలు నెరవేరడం సంభవిస్తున్నది. అందువల్ల గ్రామం సుఖిష్టంగా ఉండాలంటే ఆ గ్రామంలో ఆలయం చక్కగా ఉండాలి. ఈ ప్రాచీనమైన అగస్త్యశ్రీశారలయాన్ని పునరుద్ధరించి మంచి స్థితికి తీసుకొనిరావలసిన మిరందరు సంకల్పించడం చాలా సంతోషకరంగా ఉన్నది.

కోడూరుపాడు

భగద్గీతలో ఒకమాట చెప్పారు:-

“ద్యౌతూత సర్వైశ్చేకే న స్మిన్దైవ ఆసుక ఏవచ”

అంటే లోకంలో ఉండేటటువంటి ప్రజలు రెండు విధాలుగా ఉంటారు. దైవ సంపత్తు కలిగిన వాళ్ళు కొందరు, ఆసురీ సంపత్తు కలిగిన వాళ్ళు కొందరు. ఈ విధంగా రెండు రకాలైనటువంటి ప్రజలు ఉంటారు. ఏమిటి ఈ రెండు రకాలరూ వ్యత్యాసము-అనంటే

“దైవ సంపత్తిమోక్షాయ నిబంధాయ సురీ మతా”

అన్నాడు దైవ సంపత్తు గలిగిన వాడు ముక్తి మార్గాన్ని అధిగమించగలుగుతాడు. ఆసురీ సంపత్తుగలిగినవాడు ఇంకా క్రిందికి పోతూనే ఉంటాడు. అందువల్ల ప్రతి ఒక్కడూ దైవ సంపత్తును పొందాలిగాని, ఆసురీ సంపత్తు జోలికి నుతరామూ పోకూడదు అన్నారు.

దైవ సంపత్తు అంటే ఏమిటి, ఆసురీ సంపత్తు అంటే ఏమిటి అనంటే, దాన్ని అక్కడ చక్కగా వివరించాడు భగవంతుడు. దైవ సంపత్తు ఉండేవాళ్ళు ఎలా ఉంటారు. ఆసురీ సంపత్తు ఉండేవాళ్ళు ఏలా ఉంటారు అనంటే

అభయం సర్వ సంసిద్ధిః జ్ఞానయాగ వ్యవసరిః
దానం దమశ్చ యజ్ఞశ్చ స్యాద్ధ్యాయప్రప ఆర్థవమ్”
అహింసా సత్యమక్రోధః ల్యాగః శాంతిరప్రైశనమ్
దయాభూతేష్యలోలుప్రపం మార్గవం ప్రీతచాపలమ్

దైవ సంపత్తు అన్న వాళ్ళను ముఖ్యంగా ఆయన చెప్పుతూ వారు ప్రధానంగా పరిశుద్ధమైన మనస్సుతో ఉంటారు. అన్నాడు. మనస్సులో శుద్ధి ఏమిటి. అశుద్ధి ఏమిటి అనంటే మనస్సు నిష్కల్మషంగా ఉండడమే పరిశుద్ధముగా ఉండడము. మనస్సు కల్మష పూర్ణంగా ఉంటే అది అపరిశుద్ధమన్న మాట. కల్మషములు అంటే ఏమిటి అనంటే ఈ కామ క్రోధాది దోషము లేవైతే ఉన్నాయో అవే కల్మషాలు, మనిషిలో ఈ కామ క్రోధాది దోషము లెంతెంత పెరుగుతూఉంటాయో వాడియొక్క మనస్సు అంతంత అపరిశుద్ధమౌతూఉంటుంది అందుకే భగవంతుడు ఈకామ క్రోధములను గురించి మాట్లాడుతూ

“త్రివిధం సరకస్మేదం ద్వారం నాశనమార్తనః
“ఈమ క్రోధస్త్రాలోభః తస్మాదేతత్ త్రయఃకృజేత్”

అన్నాడు. ఈ కామమూ, క్రోధమూ, లోభమూ అనేటటువంటి మూడు దుర్గుణములు నరకానికి ద్వారాలయ్యూ అన్నాడు. ద్వారం అనంటే ఒక ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికి ద్వారం అనేది ఎలా ఆవశ్యకమో ఆ ద్వారం గుండానే ఇంట్లోకి ఎలా పోతామో ఈ కామ, క్రోధ, లోభములు అనేవి మనలను సూటిగా నరకానికి తీసుకొని వెళ్లేటటువంటివి అన్నారాయన ఎలాగంటే అధర్మాన్ని ఆచరించనివాడు, అథవా అకృతములను ఆచరించినవాడు, నరకానికి వెళ్తాడు అని శాస్త్రం చెప్తుంది ఈ అధర్మం కాని, అకృత్యం కాని ఆచరించాలి అనంటే ఈ మూడింటో ఏదో ఒకటి ఉండేనే వాడు ఆచరిస్తాడు. అకృత్యాన్ని అధర్మాన్ని చేస్తాడు. ఎవని యొక్క మనస్సులో ఈ మూడూ లేవో, వాడు అధర్మానికి పాల్పడడానికి వీలు లేదు; అకృత్యములు చెయ్యడానికి సందర్భమే ఉండదు వాడికి.

మనస్సులో ఏదన్నా ఆశవుంటే ఆ ఆశను పూరించేసుకోవడానికి మనం అకృత్యానికి పాల్పడాలి. అసలు అటువంటి ఆశే మనస్సులో లేకపోతే ఇక అకృత్యానికి మనం ఎందుకు పాల్పడుతాం ?

అలాగే ఎవడిమీదైనా మరకు కోపం వుంటే ఆ కోపాన్ని తీర్చుకోడానికి ఒక అకృత్యం చేస్తాం. అసలు ఎవడిమీదా మరకు కోపమనేది లేకపోతే, అకృత్యం చేసే ప్రసక్తి రాదు.

ఈ విధంగా కామక్రోధాదులు మనచేత అకృత్యములు చేయించి నరక కూపంలోకి త్రోస్తున్నాయి. అందుకనే వీటిని నరకద్వారాలయ్యూ అన్నాడు భగవంతుడు.

ఎవని యొక్క మనస్సులో ఈ కామ క్రోధాదులులు ఉండవో వాడిది పరిపథమైన మనస్సు అనిపించుచుంటుంది. ఈ కామ క్రోధాది కల్మషవిహీనమైన మనస్సు గంవాడే దైవ సంపత్తు గం మనిషి అని అర్థం అలాగే దైవ సంపత్తు కలిగినటువంటి మనిషి యొక్క గుణాన్ని మరొకటి చెప్పారు. అదే “ఆర్థవం”

ఈ “ఆర్థవం” అనే మాటను అర్థం మనో వాక్యాయముల యందు ఒకే విధముగా చృఢహరించే వాడు అని అర్థం. మనస్సులో ఒకటి, మాటలో

ఇంకొకటి. చేతుల్లో మరొకటి ఎండికైతే ఉంటుందో వాడికి అర్థవచనేడి లేదు. ఈ అర్థవం లేని మనిషిని మనం విశ్వసించడానికి పీల్చేదు. వాడు చెప్పినమాటను విశ్వసించి గనుక మనం వెళ్ళితే, తర్వాత వాడు ఆచరించేది మరొకటి. ఎలా. వాణ్ని నమ్మడం? అటువంటి విశ్వాసమునకు అనర్హుడైన వ్యక్తిని దైవి సంపత్తు గలవాడని మనం ఎలా అనగలుగులాం? అందుకని అర్థవం చాలా ముఖ్యం.

మనంఎంతో మండితో వ్యవహారం చేస్తున్నాం. కాని ఆ వ్యవహార సమయంలో అర్థవం ఉండాలి. కౌటిల్యం ఉండకూడదు. అర్థవానికి విరుద్ధము కౌటిల్యము, కుట్రల. కుట్రల స్వభావం ఉన్నవ్యక్తులతో వ్యవహరించడం సుదరదు. అందువల్ల దైవి సంపత్తు మనకు రావాలి అనంటే ఈ త్రికరణ శుద్ధి ఉండాలి. మనోవాక్యానుములు ఏకరూపంలో ఉండాలి. అర్థవం ఉండాలి.

ఇంకొక స్వభావం- అహింస అన్నారు. అంటే ఏవ్వడికి మరం ఏవిధ మైనటువంటి హింసను చెయ్యకూడదు. రంపెట్టకూడదు. హింస చెయ్యడం అంటే కేవలం ఇంకొకరణ్ని నరకదమనో, చంపదమనో అర్థం కాదు. ఇంకొకడి మనస్సును బాధపరచడముకూడా హింసే అవుతుంది. మనం ఒక మనిషిని బాధ పెట్టమనంటే మాటలతో వాగ్వాణములతో ఆ బాధ వాడికి శాశ్వతంగా ఉండిపోతుంది. దాన్ని వాడు మరచి పోవడం కష్టం. ఒక మనిషికి మనం దెబ్బకొట్టమంటే దాని పల్ల కలిగే బాధ వాడికి ఎక్కువ రోజులు ఉండదు. తీక్షణమైన మాటలతో మనిషి యొక్క మనస్సును గనుక బాధపెట్టమనంటే, ఆ బాధ మాత్రం వాడు ఏన్నటికి మరచిపోడు. మననల్ను చూచినప్పుడల్లా మనంఅన్న మాట వాడికి జ్ఞాపకం వస్తూనే ఉంటుంది. ఒక మాటన్నాడుగదా మీరు నాకు జ్ఞాపకం ఉంది అనంటాడు. అందువల్ల అహింస అంటే కేవలం ఇంకొకరణ్ని శాశ్వతంగా హింసించకుండా ఉండడమే కాక ఇంకొకడి మనస్సు బాధపరచకుండా ఉండడము అనే అర్థం కూడా ఇమిడి ఉన్నది ఈ విధమైన అహింస తత్వాన్నే మనం అవలంబించాలి.

మనిషికి ఒక సిద్ధాంతం ఉండాలి. ఏమిటా సిద్ధాంతం అంటే :-

“అత్యున్నః ప్రతికూలాని, పరేషాన్న సమాచరేత్” అని

ఏదైతే నాకు అప్రియమో, అది ఇంకొకరికి పెద్దది. నన్నెవరూ ఏమీ అనకూడదు అని నేనెలా అనుకొంటానో, వాడుకూడా తన నెవ్వరూ ఏమీ అనకూడదు అని అనుకొంటున్నాడు. నన్నెవరూ కొట్టకూడదు అని నేను ఎలా అనుకొంటున్నానో వాడూ అలాగే అనుకొంటున్నాడు- వాణ్ని ఎవడూ కొట్టకూడదు అని, నన్ను మాత్రం ఎవ్వరూ కొట్టకూడదు అని నేను అనుకొంటున్నప్పుడు, నాకు ఇంకొకరిని కొట్టడానికి అధికారం ఎక్కడున్నది? ఇది పైన చెప్పినదాని తాత్పర్యం. ఎప్పుడైతే నన్ను హింసించడం అనేది నాకు అభిమతము కాదో ఇంకొకడు నన్ను హింసించకూడదు అని 24 గంటలు నేను అనుకొంటున్నానో, వాడుకూడా అలాగే అనుకొంటున్నప్పుడు, వాణ్ని హింసించడానికి నాకు అధికారము లేదు. కాబట్టి నేను అలా ఎప్పుడికీ ఏవిధమైనటువంటి హింస చెయ్యకూడదు. “ఆత్మవత్ సర్వభూతాని” అనే ఓటువంటి భావన మనస్సులో ఉదయించాలి.

శంకరులు చెప్పారు :-

“త్వయిమయిచాన్యత్క్రికోవిష్టుః వ్యర్థం చప్యసిమయ్యసహిష్టుః”

ఏదైతే చైతన్యం నీలో ప్రకాశిస్తున్నదో, అదే నాలోనూ ప్రకాశిస్తున్నది. ఆ చైతన్యంలో బేదమే లేదు. అటువంటప్పుడు నన్ను చూస్తే నీ కెందుకు అసూయ ఒకే చైతన్యం సర్వత్రా ప్రకాశిస్తుంటే ఎవడు ఎవడన్నాసూయపడాలి? మిమ్మల్ని చూసి నేనసూయపడుతున్నానంటే నన్ను చూసి నేనసూయపడుతున్నట్లే రెక్కా. అదే చైతన్యం ఇక్కడా భాసిస్తున్నప్పుడు. అందుకే శంకరులు పైన చెప్పిన శ్లోకార్థం చెప్తూ, మరేం చెప్పాలంటే

“సర్వస్మిన్నపి పశ్యాత్మానమ్” అన్నారు

అదే ఆత్మజ్యోతిస్సును సర్వత్రా చూడవయ్యా. నీకనలు అసూయ అనేది వుట్టనే వుటదు. ఆ విశాలమైన దృక్పథం లేనందువల్ల, అత్యంత సంకుచితమైన దృష్టిలో నువ్వు ఉన్నందువల్ల, నీలో ద్వేషాగ్నిని రగులుకొంటున్నావు. నీలో అసూయను పెంచుకొంటున్నావు. ఆ విశాలమైన దృక్పథమే నీకు అందడితే, నీలో ఆసలు ఈర్ష్యా అసూయలు అనేవి ఉద్భవించడానికి అవకాశమే ఉండదు.

అని అన్నారు భగత్పాద శంకరలు

అందువల్ల మనిషికి ఏప్పుడూ ఉండవలసిన భావన నాలాగే ఇంకొకడూ గనుక ఎవ్వరినీ ఏవిధంగానూ హింసించకూడదు. అని ఇది ఆ దైవీ సంపత్తు ఉన్నటువంటి మహాత్ములకు ఉంటుంది. వాళ్ళు ఎవళ్ళనీ ఏవిధంగానూ నొప్పించడానికి పోరు అంతేకాదు. మనస్సులో ఎప్పుడూదయ అనేది ప్రవహిస్తూ ఉంటుంది. “దయ” అనంటే శాస్త్రంలో ఒక నిర్వచనం చెప్పారు-

“పరదుఃఖ ప్రహణేచ్ఛా దయా”-అని

అంటే మన ఎదురుగా ఒకడు కష్టంలో ఉంటే వాడియొక్క కష్టాన్ని తీర్చాలి- అనేటటువంటి భావన మనస్సులో ఉదయించడమే “దయ” అ భావన-అది మనస్సులో ఉదయిస్తేనేగదా తర్వాత అది కార్యరూపం దాల్చేది. మనిషి మనస్సులో ఏవిధమైనటువంటి భావన ఉదయిస్తుందో తదను సారమైనటువంటి మాట లాడడము, తదను సారమైనటువంటి క్రియను చేయడము అనేది ఉంది అని శ్రుతే చెపుతున్నది.

“తస్మాద్భుత్పురషో మనసాభిగచ్ఛతి, తద్వాచాపదతి తత్ కర్మణా కరోతి”-అని మనస్సులో మనకు ఇంకొకడికి ఉత్తరం చెయ్యాలి అనే భావనే రాకపోలే, ఇక ఉపకారం ఎలా చెయ్యగలుగుతాం మనము? అందువల్ల అటువంటి భావన మనస్సులో ఉదయించడమే దయగంగదము-అని అన్నారు.

దయ అనేది ఎప్పుడూ మన మనస్సులో ఉండాలి. ఎవరైతే దయావంతుడుకాడో, వాడు మానవుడని అనిపించుకోదానికే యోగ్యురలేదు. మానవుడికి ప్రధానంగా ఉండవలసినది దయ. భగత్పాదులు భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించేటప్పుడు.

“భూతదయా విస్తారయ, తారయ సంసార సాగరతః” అని అన్నారు మనమంతా భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించేటప్పుడు ఏదో నాకది కావాలి: నాకిది కావాలి, అనికోరటం కంటే భగవంతా, నా మనస్సులో దయ అనేది అధికమయ్యేటట్లు అనుగ్రహించు అని ఆర్థించడం సర్వోత్తమమైన ప్రార్థన అని అన్నారాయన. దయ అనేది నా మనస్సులో విస్తృతంగా వెలిగేటట్లు అనుగ్రహించు-అన్నారాయన. అదయ అనేది ఉంటేనే నేను మానవుణ్ణి కాగలుగుతాను. నాలో మానవత్వం

పెరగాలి, దమ అనేది నాతో పెరగాలి. అందుకు “భూతదయాం విస్తారయ” అని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాడన్నాడు భగవత్పాదులు.

ఈ దైవీ సంపత్తు ఉండేటటువంటి వాడు కొంత సంకోచంతో వర్తిస్తాడు అన్నాడు. ఏమిటంటే సంకోచం అయినకు అంటే ఈ సంకోచం సత్పురుషులకు-దైవీ సంపత్తు ఉండేవాళ్లు సత్పురుషులు-రెండు విషయాల్లో ఉంటుందన్నాడు అకృత్యములు చెయ్యడంలో ఒకటి, మనం వాళ్ళను ఎంత నిర్బంధము చేసినా ఆ అకృత్యానికి మటుకు పాల్పడడు. “బాబూ, నా చేతకాదు. మీరేమన్నా చెప్పండి. అది మటుకు నేను చెయ్యలేను” అంటారు. ఆ సంకోచమనేది ఆ సత్పురుషుడిమనస్సులో-అకృత్యం అనే విషయంలో-సత్కార్యముల విషయ లో ముందుకొస్తాడు గాని అకృత్యముల విషయంలో మాత్రం ఎంత స్వార్థం చూపించినా ‘దా బానా చేతకాదు’ అనేస్తాడు.

ఇంకొకటి, వాళ్ళనేమన్నా పొగిడితే మహా సంకోచపడతారు “మీరింత పని చేశారు. మహామంచి పని చేశారు.” అని అన్నామంటే “బాబూబా. అలా పొగిడియ్యకండి” “అదేమిటండి, మీరు చేసిన గొప్ప పనేకదా” “ఎద్దు దాబూ” అంటాడు. సత్పురుషుడనేవాడికి అలా సంకోచమనేది ఉంటుంది. చెయ్యడంఅనేకమంచి పనులు చేస్తాడు. వాడి దగ్గర మనం ప్రశంసకు పోతే మాత్రం వినటానికి అయిష్టం చూపుతాడు “మీరు అనవసరంగా నన్ను ప్రశంస చెయ్యకండి” అంటాడు. అలాంటి సంకోచం అవశ్యం ఉండాలి. అలా ఉంటేనే వాడు సత్పురుషుడవుతాడు అలాకాకుండా, చేసేదేమోకొద్ది, చెప్పించుకుండేదేమో గొప్ప. అలాంటి వాడు సత్పురుషుడెలా బెలాను. అందుకని, ఆ సంకోచం ఎక్కడుండాలి. అనంటే చెయ్యడంలో అన్నిదర్మాలు చెయ్యాలి మంచి పనులు చెయ్యాలి. కాని దాన్ని ఇంకొకడు తనను ప్రశంసిస్తున్నాడు అంటే దాన్ని-అది మాత్రం వినడానికి ఇష్టపడడు. ఆ ఒక్క ప్రవృత్తి ఈ సత్పురుషుల్లో ఉంటుంది. ఆ ఒక్క సంకోచం ఈ సత్పురుషుల్లో ఉంటుంది.

అకృత్యములు చెయ్యడానికి సంకోచం; తమ నెపరన్నా పొగుడ్తూంటే ఆ పొగుడ్తలు వినడానికి సంకోచం, ఇవీ, మనిషికి ఉండాలి, సత్పురుషుడనేవాడికి మరొక్కటి ఎమిటనంటే ఆహంకారం లేకుండా ఉండటం.

ఈ అహంకారమనేటటువంటిది మనిషికి అనేక కారణాలవల్ల వస్తుంది. కొంతమందికి తమ పాండిత్యంవల్ల; కొంతమందికి తమ ఐశ్వర్యంవల్ల; కొంతమందికి తమ అధికారంవల్ల అహంభారం వస్తుంది. శంకరులు అన్నారు :-

“మాకురు ధన, జన, యౌవన గర్వం

హరతి నిమేషాత్కాలం స్మర్యం” అని

ఈ డబ్బు, ఈ బంగారము, ఈ యౌవనము మాకుకొని గర్వపడవద్దురా బాబూ; అహంకారం పెద్ద సుమా. ఇవేవీ శాశ్వతంగా ఉండేవికావు. వీటినిచూచి సువ్యవస్థ అహంకారపడ్డావంటే తర్వాత సువ్యవస్థ పశ్చాత్తాపపడాల్సి వస్తుంది. అహంకారం పెర్చించు. విసితుడుగా ఉండు. ఐశ్వర్యం ఉన్నదంటే అది భగవంతుని కృప చేత వచ్చింది మళ్ళీ

“శ్రద్ధాయం వస్తు గోవిందతుభ్యమేవ సమర్పయే”

అని ఆ భగవంతుని సేవలో వినియోగిస్తాం అంటే ఇంక అహంకార పడవంసిన పనేలేదు. అలాగే పాండిత్యమనేది భగవంతుని కృపవల్ల వచ్చింది. ఆ భగవంతుని సేవచేసి మా పాండిత్యాన్ని సార్థకం చేసుకొంటాం. ఈ విధమైన భావనతో మనకేది వచ్చినా కేవలం ఆ భగవత్కృపవల్ల వచ్చింది. అంతేగాని కేవలం మనయొక్క ప్రయోజకత్వం, మన సామర్థ్యం, మన యొక్క శక్తి-వీటివల్లనే వచ్చింది అని అనుకోవడం పొరపాటు. ఆ భగవంతుని కృపలేక పోతే మనం ఏంచెయ్యగలుగుతాము?

అందువల్ల అహంకారం మనిషికి పనికిరాదన్నారు. దైవిసంపత్తుఉండే మనిషి నిరహంకారిగా ఉంటాడు. ఎప్పుడూ నిండు కుండలాగా ఉంటాడు. మహా విద్వాంసుడు కానివ్వండి: మహా ఐశ్వర్య వంతుడు కానివ్వండి, పెద్దచక్రవర్తి లాగా కూర్చోనివ్వండి-అనిరహంకారమే నేటటువంటి దాన్ని కూడా సంపాదించాలి.

ఈ విధంగా మనో వాక్యాయ శరీరాయ యందు ఏకరూపంగా మనం వర్తించడము, త్రికరణబద్ధితో ప్రవర్తించడము అవర్తమనేది ఉండడము, ఎవ్వరి

రికి హిస చెయ్యకుండా, అహింసా తత్వములో ఉండడము వీటిని ఎవరైతే తన జీవితంలో ముఖ్యంగా అభ్యాసంగా పెట్టుకుంటాడో వాణ్ని మహాత్ముడు అనాలి, వాడికి దైవి సంపత్తు ప్రధానంగా ఉన్నది అని అనాలి. వాడేముక్తిమార్గంలో వెళ్తున్నాడు. ముక్తి హర్షము యొక్క సోపానములను అధిగమించుచున్నాడు అని అనాలి. అది లేని వాడికి మోక్షమార్గమును కన్నెత్తి చూసే అవకాశంకూడా కలుగదు అనాలి.

ఎవడు కుడియైన స్వభావముతో ప్రవర్తిస్తాడో ఎప్పుడూ రూక్షమైన స్వభావంతో ఉంటాడో, ఏమాత్రం దయ అనేది మనస్సులో లేకుండా ఉంటాడో, ఎప్పుడూ దర్పంతో ఉంటాడో, అటువంటి మనిషి ఆసురీ సంపత్తు కలిగినటువంటి మనిషి బౌతాడు ఆ ఆసురీ సంపత్తును మాత్రం మనం ఎప్పుడూ దూరంగా ఉంచాలి. ఎట్టి పరిస్థితిలో కూడా అది మనంను ఆవహించ కూడదు. దైవిసంపత్తునే సంపాదించాలి. ఆ ప్రయత్నంలో మనం సఫలం కావాలి. అప్పుడే మన యొక్క జీవితములు సార్థకములు బౌతాయి. ధన్యము లౌతాయి. అని భగవంతుడు మనకు వదలేశాడు. భగవత్పాదశంకరులు కూడా మనకు దాన్ని ఉపదేశించారు. ఈ తత్వాన్ని మనం చక్కగా తెలుసుకొని, ఇదే విధంగా మన జీవితములను పవిత్రములొనర్చుకొని, మనం దన్యులం కావాలనేదే నేను చెప్పేటటువంటి సందేశము.

కాకినాడ

మన సనాతన ధర్మం చాలాక్షణ దశకు వచ్చిన సందర్భంలో శ్రీమత్ శంకర భగవత్పాదుల వారు అవతరించి మనయొక్క ధర్మాన్ని కాపాడి, మనల్ని ఉద్ధరించారు. అసలు ధర్మం షీఱదశకు రావడమంటే ఏమిటి? ధర్మాన్ని

కాపాదదమందే ఏమిటి? అనేవి రెండు ప్రశ్నలు.

ధర్మం క్షిణ దశకు రావడమంటే అనులకు ధర్మమును ఆచరించడములో శ్రద్ధలోపించడమే. అందరూ కూడా ధర్మాన్ని సరిగ్గా పాటిస్తే శ్రేయస్సును పొందగలుగుతారు. ధర్మాన్ని శ్రద్ధగా ఆచరించక పోతే ఏష్యుడికి శ్రేయస్సు లేదు. భగవంతుడు గీతలో సెలవిచ్చాడు.

“స్వేస్వే కర్మణ్య ఖిరతః సంసిద్ధిం లభతేనరః” - అని. ప్రతిఒక్కడూ తనకు ఏదయితే కర్తవ్యమో, ధర్మమో, దాన్ని ఆచరించినప్పుడే శ్రేయస్సు పొందగలుగుతాడు. ఏప్పుడైతే దాన్ని విడిచి పెట్టాడో అప్పుడే వాడి పతనంమొదలౌతుంది.

అసలు, ఈ దర్మమనేటటువంటిది మనకు వేదములతో చెప్పబడినది. వేదం ఏం చెపుతున్నదో దేన్ని మనం చెయ్యాలని చెపుతున్నదో, దేన్ని చేస్తే మనకు మంచి జరుగుతుందని చెపుతున్నదో దాన్ని మనం ధర్మం అంటాము. దేన్ని చేస్తే మనకు మంచిది కాదు అని వేదం చెపుతున్నదో దాన్నే అధర్మం అంటాము. ఈ విధంగా ధర్మాధర్మముల స్వరూపమును ఇతమిథమనితీర్మానం చేసి చెప్పేటటువంటిది మనకు వేదము.

శంకరులంటారు :-

“వేదస్య హి ధర్మాధర్మయోః నిరపేక్షం ప్రమాణ్యమ్

రవేరి పరూపవిషయే” — అని.

ఒక వస్తువుయొక్క రూపం చూడాలంటే, సూర్యునియొక్క ప్రకాశంలో చూడగలము. ఇంకొక దీపం తీసుకొని రానక్కర్లేదు. వేరే ఎక్కడైనా చూడాలంటే, దీపం కావాల్సి వస్తుంది. అదే సూర్యప్రకాశం ఉంటే, వేరే దీపం తీసుకురావలసిన అవసరం ఉన్నా? అనరు. ఒక రూపాన్ని చూడడానికి సూర్యుడు ఎలాగైతే నిరపేక్ష ప్రమాణమో - అంటే వాడికి ఇంకొక ప్రమాణము అక్కర్లేదో - అలాగే ధర్మం విషయంలో వేదములు నిరపేక్ష - అంటే స్వతంత్ర ప్రమాణము అని అన్నాడు. కాబట్టి ధర్మమూ, అధర్మమూ అనేవి వేదం వల్లనే చెప్పబడినది.

వేదములో మనకు శ్రద్ధ, గౌరవం ఉంటే, అప్పుడు వేదోక్తమైన ధర్మముమీదగూడా మనకు శ్రద్ధ గలుగుతుంది, దాన్ని ఆచరించడానికి వీలవుతుంది. ఎప్పుడైతే వేదముమీద మనకు శ్రద్ధ సన్నగిల్లుతుందో, అప్పుడు వేదోక్తమైన ధర్మముమీదగూడా శ్రద్ధ సన్నగిల్లుతుంది. ఒక వ్యక్తి చెప్పిన పని మనం చెయ్యాలంటే ఆయనమీద మనకు గౌరవం ఉండాలి. అలా గౌరవం ఉంటేనే ఆయన చెప్పిన పని మనం చేస్తాం. అసలు ఆయన మీదే మనకు గౌరవం లేకపోతే ఆయన చెప్పిన పని మనం ఎందుకు చేస్తాం? అలాగే వేదములో చెప్పబడినటువంటి ధర్మములను మనం ఆచరించానంటే, ఆ వేదములయందు మనకు ప్రామాణ్య బుద్ధి ఉండాలి.

శంకరులకు పూర్వం పరిస్థితి ఎలా ఉండేది అంటే జనులకు వేదములయందు ప్రామాణ్య బుద్ధి క్షీణించడం మొదలైంది. అప్పుడున్నటువంటి బుద్ధులు, జైనులు - జనులకు వేదములమీద అప్రామాణ్య బుద్ధిని కలుగజేశారు. వేదోక్తమైన ధర్మాన్ని ఆచరించడానికి ఎవ్వరూ ముందుకు రాలేదు. అది ధర్మానికి క్షీణదశ ఏర్పడడము. ఎప్పుడైతే ధర్మాచరణము రక్కువై పోయిందో, అప్పుడు దేశంలో దుర్భిక్షం, ఆరాచకం మొదలైంది. అద్ది పరిస్థితుల్లో శంకరులవరరించారు. అవతరించి ఆయన ఏం చేశారంటే, ముందర జనులకు వేదంమీద ప్రామాణ్య బుద్ధిని కలుగజేశారు.

ఒక మనిషికి రోగం వచ్చిందంటే, ఆ రోగమునకు కారణమేమిటని తెలుసుకొని, ఆ కారణాన్ని పరిహారం చేస్తే, రోగం తనంతటానే నివృత్తమౌతుంది. అలాగే జనులు ధర్మం విషయంలో ఎందుకు ఉపేక్షతో ఉన్నారు అనంటే ఆ ధర్మబోధకములైనటువంటి వేదముం విషయంలో వాళ్ళకు అశ్రద్ధ అనేదొకటొచ్చింది. ఆ అశ్రద్ధ అనేదాన్ని పెరికి పారవేగామంటే, ఆ వేదోక్తమైన ధర్మాన్ని జనులు అవశ్యం ఆచరిస్తారు. శంకరులు, భట్టపాదులు-ఆ వేద ప్రామాణ్య సాధనకు అమితమైనటువంటి కృషిచేశారు అప్పుడు జనులలో ఒక జాగృతి ఏర్పడింది. మనం చాలా పొరపాటు చేశాం. మనయొక్క పరమ ప్రమాణమైనటువంటి వేదముం విషయంలో మనకు సరియైన అవగాహన లేక, మనం అపవార్గాలలోనడి

చామనేటటువంటి ఒక పశ్చాత్తాపము జనులలో కలిగింది. అప్పుడు జనులలో ఈ వేదముల మీద గౌరవమూ, వేదోక్తమైన ధర్మానుష్ఠాన విషయంలో ఒక అశక్తి మొదలైంది.

రఘు

13-12-92

యద్దర్శనం పరమతత్వద దర్శనమ్ తమ్
 శ్రీ చంద్రశేఖర యతీశ్వర మానతోఽస్మి
 సంతు నమాంతి సహస్రం శ్రీమద్యుః చంద్రశేఖర గురుభ్యః
 యేషాం హృదయే, వదనే, నామని పూతేన భారతీ లసతి
 సదాత్మద్యాన నిరతం విషయేభ్యః పరాబ్జుభమ్
 సౌమికాస్మైతు నిష్ఠాతమ్ చంద్రశేఖర భారతీమ్"

అష్టాత్ పరమగురువరేణ్యులు. జగద్గురు తల్లిజులు, శ్రీచంద్ర శేఖర భారతీస్వామి వారు నూరు సంవత్సరములకు పూర్వం శృంగేరిశైల్రంలో జనించి, నాటి శారదా పీఠాధిపతులైన శ్రీ సచ్చిదానంద శివాధిపత్య నృసింహ భారతీమహాస్వామివారి పరిపూర్ణకృపకు బాంధ్యమునందే పాత్రులై వారియొక్క సంకల్పబలముచేతనే శారదా పీఠము నందు అభిషిక్తులై నలువది రెండు సంవత్సరములు శారదా పీఠాధిపతులుగా విరాజిల్లిన మహనీయులు.

బాంధ్యమునందే దైవీ సంపత్తులై, హరి ని కటవత్తులగు జనులకు అత్యుత్తమముగా పరైనమును సలిపిన మహనీయులు వారు. శాస్త్రములందు అపూర్వమైన ప్రజ్ఞను గలిగి సర్వుల యందును అపారమైన దయను కలిగి, శాస్త్రములందు అచంచలమైన విశ్వాసము గల్గిన, మహానుభావదోరేయులు వారు. శిష్యులయందు వారికి గల కరుణ వర్ణింపనలవికావిది. శాస్త్రార్థములు చేయు|పసంగములందు, శిష్యులను వారు ఉత్సాహపరుచు విదానము అత్యంత రమణీయముగ నుండెను.

ఒకసారి ఒక విద్యార్థి శాస్త్రార్థములు చెప్పి సందర్భమున, "దధిః" అని పలికెనట. వెంటనే వాని ఉపాధ్యాయుడు వాని మీద కోపగించుకొనినట. అపశృంగములు ప్రయోగించుచున్నావే శ్రీచరణుల ఎదుట నని. అప్పుడు శ్రీచరణులు

వానిని రక్షించుచూ, శాస్త్రుల వారు, వారు చెప్పినది రెండు పదములు దధి; హి అని అనుకోండి అని అన్నారట. కాబట్టి వాడి మీద కోపగించుకోవద్దు మీరు. రెండు పదములు ప్రయోగించాడు వాడు, దధిహి అని. అంటే శిష్యులనుండువెటు వంటి ఉదాత్తమైన రుద్రుణ వారి కుండెనని మనం తెలుసుకోవను,

వారికిగల వైరాగ్యము నిరుపమానము. ఎలాగంటే ఒకసారి ఒకశిష్యుడు బేదాంతంలో శాస్త్రార్థం చెబుతూవుంటే “ద్వంద్వార్థంశోధయ” అని అడిగారట. అప్పుడు శిష్యుడు ఉండి “జీవస్య, ఉత్పన్నస్య, స్తనృపానే ప్రవృత్తిః రస్య జన్మాంతర రీయం, ప్రనపానస్య ఇష్ట సాధకా జ్ఞానమనుమాయతి.” వారు మేము సన్యాసులము. స్తన శబ్దాన్ని ప్రయోగించుట కూడా మాకు అనుచితము అని వాణ్ని ప్రశ్న వేశారట. ‘భారకస్య క్షీరపానే ప్రవృత్తిః స్వాభావికే ఇతిఅను కుతోనోచ్చతే” “అన్నారట. అలాంటి పూర్తి మత్తైన వైరాగ్యాన్ని వారిలోచూడ షున్న అని చెప్పేవారు.

అయిన్న గురించి ఒక కవి ఒక సుందరమైనటువంటి శ్లోకం చెప్పారు
“సశరీరఃశాస్త్రగణః తనుమాస్తుర్యాశ్రమోచితోధరః”

విగ్రహవత్ వైరాగ్యమ్. శృంగ గిరౌ భాతి శారదా పితే”

అవిదమైనటువంటి వైరాగ్యము యొక్క పరాకాష్ఠ నందిన మహనీయులువారు

వారు శిష్యములకు సందేహములను తీర్చు విధము చాలా అన్యాయశ్రముగ నుండెడిది అని చెబుతారు. శిష్యుడి యొక్క ప్రశ్నలోనే, ప్రశ్నను అను వాదం చేసేటప్పుడు వాడికి సమాధానం కలిగించేరాయన అవిదమైనటువంటి మహర్షి అన్యత్ర చూడదమనేటటువంటిది సాధ్యంకాదు.

సారికి భగవత్పాద శంకరుల యందు ఉంటున్న నిష్ఠ నిరుపమానమైనది. వారికి శంకరుల యొక్క వివేక చూడామణి మీద ఆపారమైన ప్రీతి. వారు అనవద్యమైన వ్యాఖ్యానాన్ని రచించారు వివేక చూడామణికి. ఒక శిష్యుడొచ్చి వివేక చూడామణిలో ఒక శ్లోకాన్ని మీరు సెంవివ్వాలి. దాని యొక్క అర్థాన్ని అంటే ఏశ్లోకం కావాలి నీకు అన్నారట. ఏదైనా ఒక శ్లోకం తమరు సెంవి య్యండి అన్నాడట. లేదు, నీకు ఏశ్లోకంలో సందేహం ఉందో చెప్పు అన్నారట

నాకు సందేహమెక్కడా లేదు. తమనోటి వల్ల వివాదాని అనుకొంటున్నాను అన్నాడట. నీకు సందేహం లేకపోతే ఇక దాంట్లో నేను చెప్పాల్సింది ఎంతేదు. శంకరుల యొక్క శ్లోకములో నేను నా యొక్క ప్రైత్యం చేర్చి చెప్పాల్సిన వసేంలేదు వారి యొక్క భావానికంటే ఉత్తమమైనటువంటి భావాన్నక్కడ మనం తీసుకొని రావటానికి అవకాశం లేదు. కాబట్టి ఇటువంటి ప్రశ్నలు వెయ్యకు అన్నారట. అంటే ఆభగవత్పాద శంకరులయందు ఆభగవత్పాదశంకరుల యొక్క వాక్యముల యందు వారికి ఉన్నటువంటి నిష్ఠను ఎర్పించటానికి చీలుకాదు.

అదే విధంగా షడ్జాత్రమ ధర్మములలోవారికి గల తీవ్రత అన్యత్ర మృగ్యమే. ఒక పండితుడు వారి దగ్గరికి వచ్చి తానంతా ఇలా చేస్తున్నాను అలా చేస్తున్నాను అని చెప్పితే వారు మీధర్మ ప్రపచనాన్ని చక్కగా సాగుతున్నాయా అని అన్నారట. యథాక్రమంగా చేస్తున్నాను - అన్నాడు. వినయంగా రోజూ బాధానన చేస్తున్నారా. అని అడిగారట. ఆ ప్రశ్న వేసుటప్పటికి ఆపండితుడు కొంచెం తబ్బిబైచాడు. ఏం చెప్పాలి. అనేది తోచలేదు. లేదూ-చెయ్యాల్సి ఉన్నది. కాని పదకలు దొరకటం లేదు అని అన్నాడు. ఓ! అంటే, మీఊళ్ళా ఉండే ఆవులు కాఫీకి మాత్రం పాలిస్తున్నాయని పదకలకు పేద వేయటం లేదన్నమాట అని అడిగారట. అంటే షడ్జాత్రమ ధర్మాలను ఎట్టిపరిస్థితిలో కూడా మనం విడువకూడదు. అనే తీవ్రత అనే ఆ అరినివేశం ఆమహానుభావుని యొక్క జీవనంలో అనుగడుగునా కనిపిస్తూ ఉండేది.

అటువంటి మహానుభావులు జగద్విశ్వతమైన శృంగేరి కారదా పీఠానికి అధీశ్వరులుగా ఉన్నప్పటికీ “పద్మపత్ర మినాంభసా” అని చెప్పినట్లు ఏమాత్రం దానికి అంటకుండా తమ జీవితాన్ని గడిపినటువంటి మహాత్ములు. వారిని చూచి వారిని దర్శించి, తరించిన మహానియులు ఎందరో ఉన్నారు. శాస్త్రపాఠం చెప్పినా శాస్త్రార్థం చేసినా పాఠం చెప్పడంకాదు పరినిష్ఠితమైన జ్ఞానం ఉండానేటటువంటిది వారి అభిప్రాయం. చెప్పడమనంటే దానికి చక్కగా సమన్వయము, పూర్వావలోకనంచేసుకొనిరావాలి అనేది వారినియమం అనేకమంది పూర్వావలోకనం చేసుకొనిరారు. ఆ నిమిషంలో కూర్చోని చెప్పటం. ఆపంక్తి ఎచ్చేటప్పటికి ఆర్థం కాకపోతే తనకు ఆర్థం కాలేదన్న విషయం శిష్యుడికెక్కడ తెలుస్తుందోనన్న భయంతో ఆపార్థం చెప్పిందాటే సేయ్యటం అనేక మందిలో చూస్తున్నాం.

పంక్త్యర్థం చేసేటప్పుడు మాత్రం ఏమాత్రం ఏవిధమైనటువంటివ్యత్యాసము రాకుండా పూర్వా పరముం విరోధములు రాకుండా పంక్త్యర్థం చెప్పాలి; ఆదేపాతమాతుంది. కాస్త్రమాతుంది. అనే విషయంలో వారికత్యంతమైన అధిని చేశముండేది.

ఇందంతా మీకెలా తెలుసు అని మీరు నన్నడగొచ్చు. వారు సిద్ధిపొందే పట్టికి మీకు మూడేండ్లగదా, ఏమిటి చూచినట్లు చెపుతున్నారు అని ఇవన్నీ ప్రత్యక్షంగా వారిని దర్శించి వారియొక్క సహవాసం అనుభవించిన మాగురు పాదులు మాకు చెప్పారీవన్నీ వారితో 23 సంవత్సరములు ఉండి వారితో ప్రత్యక్షముగ ఈ గుణగణములన్నింటినీ దర్శించినటువంటి మహాత్ములు పరమ పూజ్యులు అస్మద్గురువరేణ్యులు శ్రీ మదభినవ విద్యాతీర్థమహాస్వామివారు. వారు ఇవన్నీ మాకు చెప్పారు. మా గురువుల వారియొక్క స్వభావము అటువంటి దయ్యాలని

ఒకసారి వారు తమిళ దేశంలో అనుగడినప్పుడు ఒక విచిత్రమైనసన్నివేశం జరిగింది. అది విచిత్రం దానికి తోకికమైన కారణాలు చెప్పడానికివీల్లేదన్నరు-మీగురువుగారు వారు శృంగేరిలో జన్మించారు. శృంగేరిలో ఉండేది కన్నడం-దేశభాష. వారు ఆంధ్రులు గనుక ఇంట్లో తెలుగు మాట్లాడు కుండే వారు. చదివినదేమో కాస్త్రం గనుక సంస్కృతం. అనర్థశంగావచ్చు. ఈమూడు భాషలూ వారికి చక్కగా వచ్చు. కాని ద్రవిడ భాషకు వారు చాలా దూరులు ఆ సందర్భంలో వారు మూత్రాకమంగా మొట్ట దట్ట ద్రవిడదేశంలో కాలుబెట్టంగనే ఆ ఊరి నాగరికులు ఆరవంలో ఉపన్యాసం చెయ్యాలింది అని ప్రార్థించారు. నాటి సర్వాధికారి శ్రీ శంకరశాస్త్రిగారి కదొక పెద్ద సమస్యయి పోయింది. గురువుగారికేమో అరవంరాదు. ఏళ్ళేమో అరవంలో మాట్లాడమని పట్టువల పడుతున్నారు అని చెప్పి శ్రీ శంకరశాస్త్రిగారు వారికివాలా నచ్చజెప్పి చూడారు గాని వాళ్ళు వినలేదు. ఏమైనాసరే గురువుగారు మా ఊళ్ళొరవంలో మాట్లాడవంసిందే. ఏమిటయ్యా ఇలా పిచ్చిగా పట్టుదం పడతారు, గురువుగారికి అరవంరాదు కావంటే వారు చెప్పివాన్ని నేను అరవంతో ఆనువాదంచేసి చెపుతాను. వారు కన్నడంలోనో సంస్కృతంలోనో మాట్లాడతారు అని అంటే వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు కాదు, కాదు - మాకు అరవంలో

గురువుగారి నోడినుంచే మేము వినాలి. మీ నోడినుంచి అరవం మా కనవసరం. అప్పుడాయన ఇక విడి లేక గురువుగారి దగ్గరికి వెళ్ళి కాస్త బిక్కు-మొహం వేసుకొని నిలబడ్డాడు - సర్వాధికారిగాడు. ఏమీ శాస్త్రిగారూ, ఇలా ఉన్నారు అంటే ఏం చెయ్యమంటారు ఇదొక పెద్ద సమస్య ఏర్పడింది. వేళ్ళమో మహా మూర్ఖులుగా ఉన్నారు. ఈ ఊరి వాళ్లు ఏమిటి వాళ్ళ మూర్ఖతనం అనుట వాకు చెప్పడానికే చాలా సిగ్గుగా ఉంది. అంటే అబ్బే - చెప్పండి, పర్యాలేదనంటే మీరు అరవంలో మాట్లాడాలంటే - ఏం చెయ్యమంటారు చెప్పండి? అయ్యో, మీరింతవ్యధ పడతారెందుకు నాలుగు మాటలు చెప్పే సేద్యము అన్నారు వారలా అనేటప్పటికీ, సర్వాధికారిగారికి ఆశ్చర్యం ముంచుకొచ్చింది. ఈయన ఏ రైర్యంతో ఇలా అంటున్నారు నాలుగు మాటలు చెప్పదామని? ఎవరి దగ్గరైనా తెలుసుకొని ప్రాసీ పెట్టుకొన్నారా, ఆయన కర్థంకాలేదు. తర్వాత సభాస్థలిలోకి వెళ్ళి ఉపన్యాసానికి కూర్చోని స్వాములవారు అరవంలో అనగ్గళంగా ఉపన్యాసం చెప్పారు. ఆ శ్రీ కంఠ శాస్త్రి విస్తుపోయినాడు. ఆయన అప్పటికి ముపై సంవత్సరానుండి సర్వాధికారిగా ఉన్నాడు అంటే పూర్వగురువుల కాలంలో 30 సంవత్సరాలు, వీరొచ్చిం తర్వాత పదేలైందప్పటికీ. 30 సంవత్సరాలు సర్వాధికారిగా ఉన్నారు. దేశమంతా సంవరించారు. ఈ విధమైనటువంటి ప్రతిభను నేనెక్కడా చూడలేదు అని మీరు సాక్షాత్ వాగ్దేవతావతారం - అని చెప్పి ఆయనకు సాష్టాంగ ప్రణమించాడు. ఇది మా గురువుగారు వాకు చెప్పి - దానికి వేరే లోకమైన కారణాలు ఏమీ చెప్పదానికి పిల్లేదయ్యాయన కేవలం - అ వాగ్దేవతారము - అని ఒప్పుకొనడం తప్ప మరి ఏదీలేదు అన్నాడు.

అట్టి మహనీయులు, మహా ప్రతిభావంతులు. మహా రచనకులు, రీచనకులు, మా పరమగురువులైనట్టి శ్రీ చంద్రశేఖర భారతి మహాస్వామివారు.

22-12-92

తెనాలి

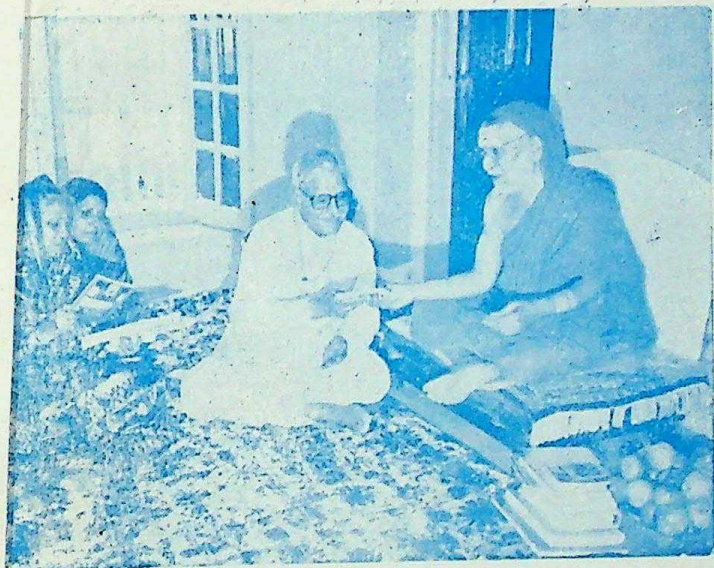
జనులు స్వాభావికంగా సుఖాన్నపేషిస్తున్నారు. ఆ సుఖమనేది లోకమైన ఏవేవో సాధనములవల్ల దొరుకుతుందీ అని అనుకుంటున్నారు. కాని ఈ లోక క్రమయిన సాధనములవలన కలిగెడి సుఖము అత్యంత షణికమైనది అనే విషయం

అందరికి అనుభవంలోనే ఉన్నది. మరి శాశ్వతమైన సుఖం ఎలా దొరుకుతుందీ అంటే ధర్మానుష్ఠానంవల్ల మనం మనయొక్క అభివృద్ధిమైన సుఖాన్ని పొందడానికి పిలుస్తూ ఆ ధర్మమనేటటువంటిది వేదములందు చెప్పబడినది.

“వేదోఖిలో ధర్మమూలమ్” అని సకలవ్రతీకారులు వాక్యతతో ధర్మాన్ని వేదప్రతిపాద్యమైనదిగానే చెప్పుతారు అందువల్ల మనకు సుఖసాధనమైన ధర్మాన్ని వేదములద్వారానే తెలుసుకోవాలి గనుక అట్టి ధర్మప్రమాణములైన వేదములను పరిరక్షించటం మనకు అత్యంత అవశ్యకమైనటువంటిది. ఏవిధంగానైతే పండ్లను అపేక్షించేవాడు, ఆ పండ్లను ఇచ్చే పృథ్వీములను ఏవిధంగా సంరక్షించాలో, ఆ పృథ్వీములనే సంరక్షించకపోతే, ఏవిధంగానైతే పండ్లు మనకు దొరకవో అదే విధంగా ధర్మము తెలియాలి అనంటే, ధర్మ ప్రమాణములైనటువంటి వేదములను మనం రక్షించాలి.

వేదములనంటే అవి అపౌరుషేయములు. నిత్యములు. వేదములను ఎవరో ఒకవ్యక్తి కూర్చాని రచించినటువంటివికావు. ఏవిధంగా రఘు వంశాది కావ్యములను కాళిదాసాది కవులు రచించారో అలా వేదములకు ఒక రచయిత ఉన్నాడని చెప్పడానికి అవకాశమేలేదు, అవి ఈశ్వరునియొక్క విశ్వానరూపములుగ, ఈశ్వరుని పరిణ అప్రయత్నములుగ వచ్చినవిగా మనం తెలుసుకొంటున్నాము అదేమనయొక్క సిద్ధాంతము. అటువంటి వేదములను సంరక్షించడానికి భగవత్పాద శంకరులు, కుమారిం భట్టపాదులు-ఆవతరించారు. వారియొక్క అవతారానికి పూర్వము వేదముల యొక్క విషయంలో బౌద్ధులు జైనుల యొక్క మనస్సుల్లో ఒక అప్రమాణ్య బుద్ధిని కలిగించారు. ఎప్పుడైతే వేదవిషయంలో అప్రమాణ్య బుద్ధి కలిగిందో అప్పుడు వేదోక్తమైన ధర్మాన్ని అనుష్ఠించడానికి ఎవ్వరూ ముందుకు రాలేదు. ఎప్పుడైతే ధర్మానుష్ఠానం జరుగలేదో అప్పుడే దేశంలో సుఖమునేడి ఉండడానికి అవకాశమేలేదు. జనులు సుఖాంతులతో ఉండడానికి అవకాశమేలేదు. అట్టి పరిస్థితిలో భట్టపాదులు శంకర భగవత్పాదులు అపవతరించి వేదముల యొక్క ప్రామాణ్యాన్ని సంరక్షించి జనుల యొక్క మనస్సులో వేదవిషయకమైన విశ్వాసాన్ని పుష్టిచేసి, జనులను వైదిక ధర్మపరాయణులను గావించారు. వారు ఆమహానీయలిద్దరూ ఆవతరించక పోయినట్లయితే నేడుమనకు ఈ విధంగా వేదాద్యేతరం శాస్త్రాద్యేతరం చూడటానికి అవకాశమే ఉండేదికాదు. మనం వేదశాస్త్రాద్యేతరం, ఆధ్యాపనులను విశేషంగా ప్రోత్సహించాలి. వాళ్ళ యొక్క మనస్సులో ఏవిధమైనటువంటి చింతను లేకుండా చెయ్యాలి.

‘రాష్ట్ర రత్నం’ బిరువాంకితులు, భారత రాష్ట్రపతి
శ్రీ శంకరదయాళ్ శర్మగారు కుటుంబసమేతంగా
శ్రీ మదభినవ విద్యాతీర్థ మహాస్వాముల సమక్షములో
ఆసీనులయిన సందర్భము.

శ్రీ శారదా మందిర ప్రాంగణం

